

Arrest

nr. 334 927 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van 6 november 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 316 931 van 20 november 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 5 december 2024.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-S. DE SADELEIR, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

Op 03.07.2015 werd u aangehouden en op 04.07.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeelde u op 22.12.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel gedurende 5 jaar behalve de ondergane voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2014 en 03.07.2015.

U werd op 22.12.2015 vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op voorlopige hechtenis.

Op 15.12.2016 heeft de Correctionele rechtbank te Antwerpen het probatie uitstel, u verleend bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 22.12.2015 herroepen omdat u de opgelegde probatievoorwaarden niet naleefde.

De Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeelde u op 22.06.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen aan een persoon die geen houder is van de in artikel 11 bedoelde vergunning. Dit feit pleegde u op niet nader te bepalen tijdstip in de maand april 2015.

Naar aanleiding van een Europees Aanhoudingsbevel (hierna: EAB) werd u op 27.10.2017 tijdelijk door de Nederlandse autoriteiten aan België overgeleverd en werd u opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.

De Correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde u op 25.06.2018 in staat van bijzondere herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen of psychotrope stoffen ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, geleverd, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk invoer, bezit en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid cannabis en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde u in de periode van 01.01.2016 tot en met 18.04.2017.

Op 06.09.2018 werd u terug overgebracht naar Nederland.

Op 09.11.2018 werd u opnieuw overgebracht door de Nederlandse autoriteiten en werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen naar aanleiding van eerdere veroordelingen.

U heeft momenteel 3 opsluitingstitels in uitvoering en zal strafeinde bereiken op 08.11.2024.

Overeenkomstig de wet van 17.05.2006 is een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde.

Uit het vonnis d.d. 22.12.2015 blijkt dat u sinds 01.01.2014 begonnen bent met het dealen van marihuana en cocaïne. Ongeveer een jaar later zou het dealen in het kader van een vereniging zijn gebeurd toen er een samenwerkingsverband ontstond tussen u en S. (...) B., waarbij deze laatste fungeerde als uw loopjongen/straatdealer. In de periode dat u alleen werkte, heeft u zelfs marihuana verkocht aan een minderjarige.

Bij vonnis d.d. 15.12.2016 werd het probatie-uitstel u verleend bij uw veroordeling d.d. 22.12.2015 herroepen daar u de naleving van de voorwaarden aan uw laars lapte. Uit het verslag van de probatiecommissie van 09.08.2016 (waar u trouwens afwezig was) blijkt dat u bureelgesprekken met de justitieassistent miste. U telefoneerde uw justitieassistent met de mededeling bij uw oom in Frankrijk te verblijven. U zag het nut van een probatiemaatregel niet meer in. U was telefonisch onbereikbaar en een nieuw adres werd niet meegedeeld aan de justitieassistent. Een begeleiding opstarten voor uw verslavingsproblematiek was onmogelijk daar er geen hulpvraag meer was. U leek niet te beseffen dat probatie-uitstel een gunst is, die geenszins vrijblijvend is en die een strikt engagement vergt. U had nochtans zelf gevraagd om u een straf met probatie-uitstel toe te kennen. U verklaarde aan de slag te willen bij familieleden in Brussel die daar zelfstandige activiteiten zouden hebben en u wilde u bijscholen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. U hield voor spijt te hebben van wat u gedaan had en verklaarde te willen breken met het

drugsmilieu en sinds uw verblijf in de gevangenis zou u elk druggebruik hebben afgezworen. De kansen die u werden geboden, werden duidelijk niet naar waarde geschat. U deed niet bijzonder veel moeite om u aan de voorwaarden te houden waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat uw spijtbetuigingen en goede voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen.

Uit het vonnis van 25.06.2018 blijkt niet alleen dat u aan het hoofd stond van een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde maar ook dat u mondeling zeer agressief bent en zelfs een minderjarige loopjongen/subdealer had. U intimideerde en bedreigde uw loopjongens en uw/hun afnemers. In de afgeluisterde gesprekken is te horen dat u dreigde geweld te gebruiken op hen of hun familie om hen aan te sporen om de gegeven opdrachten uit te voeren of om hen aan te zetten tot het betalen van hun schulden (zo bedreigde u de minderjarige S. bijvoorbeeld dat u hem zou laten ontvoeren en zei u dingen zoals: "ik zal je neus breken", "ik zal je zus neuken", "ik ga je tanden uit je bek slaan",...).

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne en cannabis brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebbat t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uw immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin blijkt eveneens uit het gegeven dat u een wapen, namelijk een pistool van het merk FN kaliber 9 mm, verkocht aan een derde. U stelde zich blijkbaar geen enkele vraag over het gebruik dat deze persoon zou kunnen maken van het wapen dat u hem verkocht en over het onheil dat de koper op deze manier bij onschuldigen zou kunnen aanrichten.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Ook in Nederland werd u reeds veroordeeld. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 07.12.2017 ongewenst verklaard werd door de Nederlandse autoriteiten. Deze ongewenstverklaring werd aan u uitgereikt op 13.12.2017.

Uit deze ongewenstverklaring blijkt: "U bent recentelijk op 27 september 2017 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 weken en een maatregel tot schadevergoeding van € 250,00 wegens mishandeling, terwijl het misdrijf wordt gepleegd tegen een ambtenaar gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening; en opzettelijk handelen in strijd met artikel 2, onder C van de Opiumwet gegeven verbod (cocaïne). Het delict gepleegd op 18 april 2017. U bent tegen dit vonnis in beroep gegaan.

Eerder al bent u op 19 april 2017 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden, waarvan 4 maanden voorwaardelijk voor medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2, onder A van de Opiumwet gegeven verbod (amfetamine handel smokkel); en medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, onder A van de Opiumwet gegeven verbod (wiet/hennep handel smokkel). Deze feiten zijn gepleegd op 3 april 2014. Het vonnis is op 19 april 2017 onherroepelijk geworden.

Daarnaast bent u op 11 maart 2013 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een geldboete van €650,00, subsidiair 13 dagen hechtenis, waarvan €350,00, subsidiair 7 dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, wegens een eenvoudige belediging. Het slachtoffer was een werknemer met een publieke taak.

Op 17 september 2010 bent u door de politierechter te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot een geldboete van €460, subsidiair 9 dagen hechtenis wegens mishandeling van politieambtenaar.

[...]

U bent inmiddels meerdere keren in aanraking gekomen met politie en justitie. De laatste twee delicten betreffen drugsdelicten. De veroordeling van 27 september 2017 betrof het voorhanden hebben van 30 gram cocaïne, dat is gevonden in een dames schoen op een slaapkamer op het adres van uw moeder. Een delict gepleegd op 18 april 2017. Eerder op 19 april 2017 bent u veroordeeld wegens handel/smokkel van amfetamine en wiet/hennep. Delicten gepleegd op 3 april 2014. Er is gelet op het bovenstaande geen reden om van de beleidsregels af te wijken en u niet ongewenst te verklaren. U bent in een paar jaar tijd tweemaal veroordeeld op grond van drugsdelicten."

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten, hun herhalend karakter, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, uw rol binnen de vereniging als leidend persoon, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Op 23.05.2019 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 27.05.2019 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. U diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 23.05.2019 te vorderen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Gezien uw strafverleden, persoonlijkheid en het winstgevend karakter van de handel die u heeft bedreven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico dat u zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten. Ook in de gevangenis gedraagt u zich niet onberispelijk.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 18.12.2018 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 07.11.2018 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 21.03.2024 weigerde u de terugkeerbegeleider te spreken toen deze u in het kader van uw identificatie wenste te horen. Op 06.05.2024 werd u een vragenlijst hoorrecht afgegeven door de griffie van de gevangenis te Oudenaarde: u weigerde dit in ontvangst te nemen en weigerde te tekenen. Op 29.05.2024 werd u in de gevangenis van Oudenaarde nogmaals opgeroepen voor een gesprek met een terugkeerbegeleider om u te informeren over uw administratieve situatie en om het hoorrechtformulier in te vullen. U weigerde meteen in gesprek te gaan, u dacht dat u werd opgeroepen door uw advocaat. Vervolgens sprak u meerdere beledigingen uit, waarvan u vroeg deze door te geven aan de collega's van DVZ. U was heel arrogant en was woedend ten gevolge van de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken genomen heeft. U weigerde het hoorrechtformulier in te vullen, nam het wel mee op cel maar weigerde het ontvangstbewijs te tekenen. Tot op heden bezorgde u de Dienst Vreemdelingenzaken deze vragenlijst niet ingevuld terug. Op 22.08.2024 werd u, op vraag van de Psychosociale Dienst van de gevangenis van Oudenaarde, nogmaals door een terugkeerbegeleider gesproken. U stelde zich vriendelijk op tijdens dit gesprek. U kreeg nogmaals informatie met betrekking tot uw administratieve situatie. U gaf aan dat u niet naar Marokko wenst terug te keren omdat uw familie in Nederland woont. U stelde mishandeld te zijn geweest door de detentiebegeleiders in de gevangenis van Antwerpen maar deed hiervan geen aangifte. Daarnaast vertelde u dat u voor u in de gevangenis werd opgesloten het Marokkaanse koningshuis beledigde

door op Facebook posts te plaatsen tegen het koningshuis en door een Marokkaanse vlag en paspoort te verbranden. U was niet in het bezit van enig document om uw bewering te staven. U zou asiel willen aanvragen in een andere EU-lidstaat. Tenslotte gaf u aan dat u zich hevig zal verzetten in geval van een terugleiding naar Marokko.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde op 18.12.2018 dat u een duurzame relatie had met V.M.J.E. (...) (geboren te Lima op (...) 1979, onderdaan van Nederland). Er werden geen kinderen geboren uit deze relatie. Haar laatste bezoek aan u in de gevangenis dateert van 07.11.2019 en uit het rijksregister blijkt dat mevrouw op 19.11.2019 uit de registers afgeschreven werd naar Nederland. Er kan aangenomen worden dat deze relatie inmiddels beëindigd werd.

In het verleden heeft u een relatie gehad met C.K.G.D. (...) (geboren op (...) 1991 te Deurne, Belg) maar haar laatste bezoek aan u, het ging om een virtueel bezoek, dateert van 08.05.2023. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze relatie beëindigd is.

U verklaarde eerder dat uw ooms Q.M. (...) en Q.A. (...) in België verblijven. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen nog steeds geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoonen.

U verklaarde naar aanleiding van de procedure met betrekking tot de beëindiging van uw verblijfsrecht dat uw moeder, uw broer en uw vader in Nederland wonen. Ook tijdens het laatste gesprek met een terugkeerbegeleider zei u dat uw familie in Nederland verblijft. Het is de Administratie onbekend of de ongewenstverklaring u uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten nog geldt. Wat er ook van zij, u kan zich vanuit Marokko in regel stellen met de Nederlandse immigratiewetgeving om u alsnog bij uw familie daar te kunnen voegen.

Eventuele familieleden met recht op verblijf in België kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van uw familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn u elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Het wordt niet betwist dat uw verwijdering van het grondgebied alsook de afgifte van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is naar aanleiding van een vraag tot gezinshereniging met uw toenmalige partner d.d. 28.11.2012 dat u verblijfsrecht verwierf. Kort nadat u verblijfsrecht verwierf begon u reeds te dealen (incriminatieperiode eerste veroordeling: 01.01.2014 en 03.07.2015). U verbleef in een Belgische gevangenis van 04.07.2015 tot 22.12.2015, van 27.10.2017 tot 06.09.2018 en sinds 09.11.2018 tot op heden. Er werden echter geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Marokko of in een derde land te vestigen. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Marokko aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko en dat het onmogelijk zou zijn voor u om u ginds te vestigen. Uw familie in Europa kan u desgewenst financieel ondersteunen tot u zelf een inkomen heeft. Zelfs moest dat onmogelijk zijn laat uw leeftijd, met name 33 jaar oud, toe te veronderstellen dat u voor uzelf kan instaan en in uw levensonderhoud kan voorzien in het land waarvan u de nationaliteit heeft. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

U zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten.

Uit het vonnis d.d. 22.12.2015 blijkt dat u sinds 01.01.2014 begonnen bent met het dealen van marihuana en cocaïne. Ongeveer een jaar later zou het dealen in het kader van een vereniging zijn gebeurd toen er een

samenwerkingsverband ontstond tussen u en SHINWARI B., waarbij deze laatste fungeerde als uw loopjongen/straatdealer. In de periode dat u alleen werkte, heeft u zelfs marihuana verkocht aan een minderjarige.

Bij vonnis d.d. 15.12.2016 werd het probatie-uitstel u verleend bij uw veroordeling d.d. 22.12.2015 herroepen daar u de naleving van de voorwaarden aan uw laars lapte. Uit het verslag van de probatiecommissie van 09.08.2016 (waar u trouwens afwezig was) blijkt dat u bureelgesprekken met de justitieassistent miste. U telefoneerde uw justitieassistent met de mededeling bij uw oom in Frankrijk te verblijven. U zag het nut van een probatiemaatregel niet meer in. U was telefonisch onbereikbaar en een nieuw adres werd niet meegedeeld aan de justitieassistent. Een begeleiding opstarten voor uw verslavingsproblematiek was onmogelijk daar er geen hulpvraag meer was. U leek niet te beseffen dat probatie-uitstel een gunst is, die geenszins vrijblijvend is en die een strikt engagement vergt. U had nochtans zelf gevraagd om u een straf met probatie-uitstel toe te kennen. U verklaarde aan de slag te willen bij familieleden in Brussel die daar zelfstandige activiteiten zouden hebben en u wilde u bijscholen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. U hield voor spijt te hebben van wat u gedaan had en verklaarde te willen breken met het drugsmilieu en sinds uw verblijf in de gevangenis zou u elk druggebruik hebben afgezworen. De kansen die u werden geboden, werden duidelijk niet naar waarde geschat. U deed niet bijzonder veel moeite om u aan de voorwaarden te houden waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat uw spijtbetuigingen en goede voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen.

Uit het vonnis van 25.06.2018 blijkt niet alleen dat u aan het hoofd stond van een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde maar ook dat u mondeling zeer agressief bent en zelfs een minderjarige loopjongen/subdealer had. U intimideerde en bedreigde uw loopjongens en uw/hun afnemers. In de afgeluisterde gesprekken is te horen dat u dreigde geweld te gebruiken op hen of hun familie om hen aan te sporen om de gegeven opdrachten uit te voeren of om hen aan te zetten tot het betalen van hun schulden (zo bedreigde u de minderjarige S. bijvoorbeeld dat u hem zou laten ontvoeren en zei u dingen zoals: "ik zal je neus breken", "ik zal je zus neuken", "ik ga je tanden uit je bek slaan",...).

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne en cannabis brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Uw immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin blijkt eveneens uit het gegeven dat u een wapen, namelijk een pistool van het merk FN kaliber 9 mm, verkocht aan een derde. U stelde zich blijkbaar geen enkele vraag over het gebruik dat deze persoon zou kunnen maken van het wapen dat u hem verkocht en over het onheil dat de koper op deze manier bij onschuldigen zou kunnen aanrichten.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Ook in Nederland werd u reeds veroordeeld. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 07.12.2017 ongewenst verklaard werd door de Nederlandse autoriteiten. Deze ongewenstverklaring werd aan u uitgereikt op 13.12.2017.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten, hun herhalend karakter, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, uw rol binnen de vereniging als leidend persoon, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Op 23.05.2019 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1. Deze beslissing werd op 27.05.2019 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. U diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 23.05.2019 te vorderen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Gezien uw strafverleden, persoonlijkheid en het winstgevend karakter van de handel die u heeft bedreven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico dat u zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten.

Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht verklaarde u op 18.12.2018 dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u een Berber bent en omdat u een Marokkaanse vlag in brand

hebt gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen; dat er veel mensen uit Marokko evenals de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat u met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die u zoeken en die u iets willen aandoen; dat ze uw foto's op een site hebben gepost; dat u volgens hen een landverrader bent die de doodstraf verdient en dat u gevaar loopt in Marokko als ze u pakken; dat u al heel lang geen band meer heeft met Marokko. U legde toen geen documenten of rapporten voor die deze beweringen konden staven. Er lag evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zouden hebben in het geval van een terugkeer. U herhaalde voorgaande tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 22.08.2024, maar gaf wederom aan geen bewijsstukken te hebben. U verklaarde eveneens dat u asiel wenst aan te vragen in een andere lidstaat. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van een van uw familieleden die onderhavige beslissing onmogelijk zouden maken.

Vasthouding

(...).

1.2. Op 6 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

(...)Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Op 03.07.2015 werd u aangehouden en op 04.07.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeelde u op 22.12.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel gedurende 5 jaar behalve de ondergane voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2014 en 03.07.2015.

U werd op 22.12.2015 vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op voorlopige hechtenis.

Op 15.12.2016 heeft de Correctionele rechtbank te Antwerpen het probatie uitstel, u verleend bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge d.d. 22.12.2015 herroepen omdat u de opgelegde probatievoorwaarden niet naleefde.

De Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeelde u op 22.06.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen aan een persoon die geen houder is van de in artikel 11 bedoelde vergunning. Dit feit pleegde u op niet nader te bepalen tijdstip in de maand april 2015.

Naar aanleiding van een Europees Aanhoudingsbevel (hierna: EAB) werd u op 27.10.2017 tijdelijk door de Nederlandse autoriteiten aan België overgeleverd en werd u opgesloten in de gevangenis van Brugge uit

hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader. De Correctionele rechtbank te Brugge veroordeelde u op 25.06.2018 in staat van bijzondere herhaling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen of psychotrope stoffen ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, geleverd, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk invoer, bezit en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid cannabis en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde u in de periode van 01.01.2016 tot en met 18.04.2017.

Op 06.09.2018 werd u terug overgebracht naar Nederland.

Op 09.11.2018 werd u opnieuw overgebracht door de Nederlandse autoriteiten en werd u opgesloten in de gevangenis te Antwerpen naar aanleiding van eerdere veroordelingen.

U heeft momenteel 3 opsluitingstitels in uitvoering en zal strafeinde bereiken op 08.11.2024.

Overeenkomstig de wet van 17.05.2006 is een overname door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk vanaf 6 maanden voor strafeinde.

Uit het vonnis d.d. 22.12.2015 blijkt dat u sinds 01.01.2014 begonnen bent met het dealen van marihuana en cocaïne. Ongeveer een jaar later zou het dealen in het kader van een vereniging zijn gebeurd toen er een samenwerkingsverband ontstond tussen u en S. (...) B., waarbij deze laatste fungeerde als uw loopjongen/straatdealer. In de periode dat u alleen werkte, heeft u zelfs marihuana verkocht aan een minderjarige.

Bij vonnis d.d. 15.12.2016 werd het probatie-uitstel u verleend bij uw veroordeling d.d. 22.12.2015 herroepen daar u de naleving van de voorwaarden aan uw laars lapte. Uit het verslag van de probatiecommissie van 09.08.2016 (waar u trouwens afwezig was) blijkt dat u bureelgesprekken met de justitieassistent miste. U telefoneerde uw justitieassistent met de mededeling bij uw oom in Frankrijk te verblijven. U zag het nut van een probatiemaatregel niet meer in. U was telefonisch onbereikbaar en een nieuw adres werd niet meegedeeld aan de justitieassistent. Een begeleiding opstarten voor uw verslavingsproblematiek was onmogelijk daar er geen hulpvraag meer was. U leek niet te beseffen dat probatie-uitstel een gunst is, die geenszins vrijblijvend is en die een strikt engagement vergt. U had nochtans zelf gevraagd om u een straf met probatie-uitstel toe te kennen. U verklaarde aan de slag te willen bij familieleden in Brussel die daar zelfstandige activiteiten zouden hebben en u wilde u bijscholen om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. U hield voor spijt te hebben van wat u gedaan had en verklaarde te willen breken met het drugsmilieu en sinds uw verblijf in de gevangenis zou u elk druggebruik hebben afgezworen. De kansen die u werden geboden, werden duidelijk niet naar waarde geschat. U deed niet bijzonder veel moeite om u aan de voorwaarden te houden waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat uw spijtbetuigingen en goede voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen.

Uit het vonnis van 25.06.2018 blijkt niet alleen dat u aan het hoofd stond van een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde maar ook dat u mondeling zeer agressief bent en zelfs een minderjarige loopjongen/subdealer had. U intimideerde en bedreigde uw loopjongens en uw/hun afnemers. In de afgeluisterde gesprekken is te horen dat u dreigde geweld te gebruiken op hen of hun familie om hen aan te sporen om de gegeven opdrachten uit te voeren of om hen aan te zetten tot het betalen van hun schulden (zo bedreigde u de minderjarige S. bijvoorbeeld dat u hem zou laten ontvoeren en zei u dingen zoals: "ik zal je neus breken", "ik zal je zus neuken", "ik ga je tanden uit je bek slaan",...).

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne en cannabis brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk; EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit

2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uw immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin blijkt eveneens uit het gegeven dat u een wapen, namelijk een pistool van het merk FN kaliber 9 mm, verkocht aan een derde. U stelde zich blijkbaar geen enkele vraag over het gebruik dat deze persoon zou kunnen maken van het wapen dat u hem verkocht en over het onheil dat de koper op deze manier bij onschuldigen zou kunnen aanrichten.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Ook in Nederland werd u reeds veroordeeld. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 07.12.2017 ongewenst verklaard werd door de Nederlandse autoriteiten. Deze ongewenstverklaring werd aan u uitgereikt op 13.12.2017.

Uit deze ongewenstverklaring blijkt: "U bent recentelijk op 27 september 2017 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 weken en een maatregel tot schadevergoeding van € 250,00 wegens mishandeling, terwijl het misdrijf wordt gepleegd tegen een ambtenaar gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn bediening; en opzettelijk handelen in strijd met artikel 2, onder C van de Opiumwet gegeven verbod (cocaïne). Het delict gepleegd op 18 april 2017. U bent tegen dit vonnis in beroep gegaan. Eerder al bent u op 19 april 2017 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden, waarvan 4 maanden voorwaardelijk voor medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2, onder A van de Opiumwet gegeven verbod (amfetamine handel smokkel); en medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3, onder A van de Opiumwet gegeven verbod (wiet/hennep handel smokkel). Deze feiten zijn gepleegd op 3 april 2014. Het vonnis is op 19 april 2017 onherroepelijk geworden.

Daarnaast bent u op 11 maart 2013 door de politierechter te Breda veroordeeld tot een geldboete van €650,00, subsidiair 13 dagen hechtenis, waarvan €350,00, subsidiair 7 dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, wegens een eenvoudige belediging. Het slachtoffer was een werknemer met een publieke taak.

Op 17 september 2010 bent u door de politierechter te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot een geldboete van €460, subsidiair 9 dagen hechtenis wegens mishandeling van politieambtenaar.

[...]

U bent inmiddels meerdere keren in aanraking gekomen met politie en justitie. De laatste twee delicten betreffen drugsdelicten. De veroordeling van 27 september 2017 betrof het voorhanden hebben van 30 gram cocaïne, dat is gevonden in een dames schoen op een slaapkamer op het adres van uw moeder. Een delict gepleegd op 18 april 2017. Eerder op 19 april 2017 bent u veroordeeld wegens handel/smokkel van amfetamine en wiet/hennep. Delicten gepleegd op 3 april 2014. Er is gelet op het bovenstaande geen reden om van de beleidsregels af te wijken en u niet ongewenst te verklaren. U bent in een paar jaar tijd tweemaal veroordeeld op grond van drugsdelicten."

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten, hun herhalend karakter, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, uw rol binnen de vereniging als leidend persoon, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Op 23.05.2019 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§1.

Deze beslissing werd op 27.05.2019 aan u betekend in de gevangenis te Antwerpen. U diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 23.05.2019 te vorderen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Gezien uw strafverleden, persoonlijkheid en het winstgevende karakter van de handel die u heeft bedreven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico dat u zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten. Ook in de gevangenis gedraagt u zich niet onberispelijk.

Op 18.12.2018 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 07.11.2018 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 21.03.2024 weigerde u de terugkeerbegeleider te spreken toen deze u in het kader van uw identificatie wenste te horen. Op 06.05.2024 werd u een vragenlijst hoorrecht afgegeven door de griffie van de gevangenis te Oudenaarde: u weigerde dit in ontvangst te nemen en weigerde te tekenen. Op 29.05.2024 werd u in de gevangenis van Oudenaarde nogmaals opgeroepen voor een gesprek met een terugkeerbegeleider om u te informeren over uw administratieve situatie en om het hoorrechtformulier in te vullen. U weigerde meteen in gesprek te gaan, u dacht dat u werd opgeroepen door uw advocaat. Vervolgens sprak u meerdere beledigingen uit, waarvan u vroeg deze door te geven aan de collega's van DVZ. U was heel arrogant en was woedend ten gevolge van de beslissingen die Dienst Vreemdelingenzaken genomen heeft. U weigerde het hoorrechtformulier in te vullen, nam het wel mee op cel maar weigerde het ontvangstbewijs te tekenen. U heeft het ingevulde formulier niet terugbezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 22.08.2024 werd u, op vraag van de Psychosociale Dienst van de gevangenis van Oudenaarde, nogmaals door een terugkeerbegeleider gesproken. U stelde zich vriendelijk op tijdens dit gesprek. U kreeg nogmaals informatie met betrekking tot uw administratieve situatie. U gaf aan dat u niet naar Marokko wenst terug te keren omdat uw familie in Nederland woont. U stelde mishandeld te zijn geweest door de detentiebegeleiders in de gevangenis van Antwerpen maar deed hiervan geen aangifte. Daarnaast vertelde u dat u voor u in de gevangenis werd opgesloten het Marokkaanse koningshuis beledigde door op Facebook posts te plaatsen tegen het koningshuis en door een Marokkaanse vlag en paspoort te verbranden. U was niet in het bezit van enig document om uw bewering te staven. U zou asiel willen aanvragen in een andere EU-lidstaat. Tenslotte gaf u aan dat u zich hevig zal verzetten in geval van een terugleiding naar Marokko. Met betrekking tot onderhavig inreisverbod verklaarde u dat uw advocaat reeds bezig was met het beroep dat hiertegen ingediend zal worden.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u invulde op 18.12.2018 dat u een duurzame relatie had met V.M.J.E. (...) (geboren te Lima op (...) 1979, onderdaan van Nederland). Er werden geen kinderen geboren uit deze relatie. Haar laatste bezoek aan u in de gevangenis dateert van 07.11.2019 en uit het rijksregister blijkt dat mevrouw op 19.11.2019 uit de registers afgeschreven werd naar Nederland. Er kan aangenomen worden dat deze relatie inmiddels beëindigd werd.

In het verleden heeft u een relatie gehad met C.K.G.D. (...) (geboren op (...) 1991 te Deurne, Belg) maar haar laatste bezoek aan u, het ging om een virtueel bezoek, dateert van 08.05.2023. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze relatie beëindigd is.

U verklaarde eerder dat uw ooms Q.M. (...) en Q.A. (...) in België verblijven. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen tot op heden geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoont.

U verklaarde naar aanleiding van de procedure met betrekking tot de beëindiging van uw verblijfsrecht dat uw moeder, uw broer en uw vader in Nederland wonen. Ook tijdens het laatste gesprek met een terugkeerbegeleider zei u dat uw familie in Nederland verblijft. Het is de Administratie onbekend of de ongewenstverklaring u uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten nog geldt. Wat er ook van zij, u kan zich vanuit Marokko in regel stellen met de Nederlandse immigratiewetgeving om u alsnog bij uw familie daar te kunnen voegen. Onderhavig inreisverbod staat dit niet in de weg, het is immers beperkt tot België.

Eventuele familieleden met recht op verblijf in België kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van uw familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn u elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden

of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Het wordt niet betwist dat de afgifte van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is naar aanleiding van een vraag tot gezinshereniging met uw toenmalige partner d.d. 28.11.2012 dat u verblijfsrecht verwierf. Kort nadat u verblijfsrecht verwierf, begon u reeds te dealen (incriminatieperiode eerste veroordeling: 01.01.2014 en 03.07.2015). U verbleef in een Belgische gevangenis van 04.07.2015 tot 22.12.2015, van 27.10.2017 tot 06.09.2018 en sinds 09.11.2018 tot op heden. Er werden echter geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Marokko of in een derde land te vestigen. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Marokko aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko en dat het onmogelijk zou zijn voor u om u ginds te vestigen. Uw familie in Europa kan u desgewenst financieel ondersteunen tot u zelf een inkomen heeft. Zelfs moest dat onmogelijk zijn laat uw leeftijd, met name 33 jaar oud, toe te veronderstellen dat u voor uzelf kan instaan en in uw levensonderhoud kan voorzien in het land waarvan u de nationaliteit heeft. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht verklaarde u op 18.12.2018 dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u een Berber bent en omdat u een Marokkaanse vlag in brand hebt gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen; dat er veel mensen uit Marokko evenals de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat u met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die u zoeken en die u iets willen aandoen; dat ze uw foto's op een site hebben gepost; dat u volgens hen een landverrader bent die de doodstraf verdient en dat u gevaar loopt in Marokko als ze u pakken; dat u al heel lang geen band meer heeft met Marokko. U legde toen geen documenten of rapporten voor die deze beweringen konden staven. Er lag evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zouden hebben in het geval van een terugkeer. U herhaalde voorgaande tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 22.08.2024, maar gaf wederom aan geen bewijsstukken te hebben. U verklaarde eveneens dat u asiel wenst aan te vragen in een andere lidstaat. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij, in een eerste middel, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), in een tweede middel, de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en in een derde middel de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samen gelezen met artikel 41 van het Handvest.

Tegen het bestreden inreisverbod, voert de verzoekende partij, in een eerste middel, de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en in een tweede middel de schending van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samen gelezen met artikel 41 van het Handvest.

Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Naast een theoretisch betoog bij de voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij voormelde middelen uiteen als volgt:

“1.1. Eerste middel: schending van artikel 3 (...) EVRM), artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn

Artikel 7 Vreemdelingenwet (...) gedeeltelijke omzetting (...) artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (...)

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet (...) vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 3 EVRM, en werd onvoldoende rekening gehouden de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt: (...)

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

Verzoeker meent dat, wanneer de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, er een schending van artikel 3 en 8 EVRM voorligt.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou niet alleen een desastreuze impact hebben op de liefdesrelatie van verzoeker, zijn leven zou tevens in gevaar gebracht worden.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan de uitzetting van een vreemdeling door een verdragsluitende staat aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, en

derhalve vallen onder de verantwoordelijkheid van die staat. Hiervoor moeten substantiële redenen aangevoerd worden om aan te nemen dat de persoon in kwestie, indien hij wordt uitgezet, een reëel risico loopt om in het land van bestemming te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM een verplichting in om de persoon in kwestie niet uit te zetten.

De risicobeoordeling moet zich richten op de voorzienbare gevolgen van de uitzetting naar het land van bestemming, in het licht van de algemene situatie die daar heerst eveneens als zijn persoonlijke omstandigheden, ongeacht of er sprake is van risico uit een algemene situatie van geweld, een persoonlijk kenmerk van de verzoeker, of een combinatie daarvan twee. In casu gaat het om een combinatie van zowel de algemene als de persoonlijke situatie die ervoor zorgt dat verzoeker het risico loopt om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Tussen 2014 en 2015 plaatste verzoeker een aanstootbare video online. Op Facebook-live stak verzoeker namelijk een Marokkaanse vlag en zijn Marokkaans paspoort in brand, teneinde zijn ongenoegen te uiten ten aanzien van het land. Dit getuigt ontegensprekelijk van het gebrek aan een affectieve band met het vaderland.

Dit statement kwam evenwel niet uit de lucht vallen. In de periode voordien werd verzoeker namelijk verdacht van betrokkenheid bij een staatsgreep voor de onafhankelijkheid van de Berbers in Marokko.

Zijn actie bleef echter niet zonder gevolgen. Verzoeker ontving bedreigingen, zowel onder zijn video als door middel van privéberichten.

Verzoeker werd destijds tevens gecontacteerd door de Marokkaanse geheime dienst. Het is dermate duidelijk dat verzoeker riskeert om slachtoffer te worden van minstens ernstige gewelddaden tegen zijn persoon, wanneer hij gedwongen wordt om terug te keren naar Marokko. Landverraad wordt in Marokko bijzonder ernstig genomen. De straffen variëren naargelang de ernst van het vergrijp, van lange gevangenisstraffen tot zelfs de doodstraf. Onder artikel 3 EVRM is deportatie verboden waar er substantiële gronden worden aangevoerd om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van de doodstraf, die aldaar wordt opgelegd.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een beschuldiging van betrokkenheid bij een staatsgreep én de voormelde video op zijn minst een zware straf zullen uitlokken, een straf dat een schending uitmaakt van verzoeker zijn mensenrechten.

Bovendien kan verzoeker niet terugkeren naar Marokko omdat hij een Berber is. Berbers worden in Marokko al eeuwenlang zwaar onderdrukt. Een berberachtergrond wordt gezien als een aanval op de nationale eenheid van het land. Berberactivisten die strijden voor culturele rechten, gelijke behandeling en meer autonomie worden daarom vaak geconfronteerd met bijzonder repressieve maatregelen. De bekende Rif-protesten in 2016/2017 tonen aan hoe de Marokkaanse overheid omgaat met Berberse activisten die opkomen voor sociaaleconomische rechten en tegen corruptie. Veel demonstranten werden destijds gearresteerd en veroordeeld tot levenslange gevangenisstraffen. Dit is een algemeen gekend feit. Verwerende partij was hiervan dan ook op de hoogte, doch hield hier geen rekening mee in haar beslissing.

Verzoeker is geboren in Al Hoceima, een Berberse stad aan het Rifgebergte. De Rif werd decennialang achtergesteld onder de voormalige koning Hassan 2. Bij de Rifopstanden speelde het gebied van Al Hoceima een sleutelrol. De bevolking betoogde maandenlang tegen de onderdrukking door de Marokkaanse regering. Volgens Amnesty International zijn er destijds massa-arrestaties uitgevoerd in de Rif, waarbij sommige arrestanten geen toegang kregen tot een advocaat of werden mishandeld door politieagenten. Velen werden zonder eerlijk proces veroordeeld en kregen zware straffen opgelegd. Amnesty International en Human Rights Watch hebben gedocumenteerd dat de gevangenen systematisch werden mishandeld, geïntimideerd en gemarteld.

Het verspreiden van dergelijk materiaal, vooral wanneer dit door een Berberse activist gebeurt, maakt verzoeker een direct doelwit voor represailles. Gezien zijn Amazighachtergrond en zijn herkomst uit Al Hoceima, een stad die het hart was van de Rifprotesten, wordt hij in de ogen van de autoriteiten niet alleen als een dissident, maar ook als een potentiële staatsvijand gezien. De combinatie van zijn etniciteit en de aard van het filmpje maakt hem bijzonder kwetsbaar voor extreme vervolging bij terugkeer.

De Marokkaanse overheid heeft een geschiedenis van harde onderdrukking van politieke dissidenten en activisten, vooral wanneer zij behoren tot de Amazigh-bevolking die regelmatig strijden voor culturele rechten en erkenning. In deze context zou zijn terugkeer niet alleen onveilig zijn, maar hem ook blootstellen aan mogelijke repressieve maatregelen, die verder gaan dan enkel juridische sancties.

Het aanstootgevende filmpje, in combinatie met zijn Berberse identiteit, maakt het buitengewoon risicovol voor hem om terug te keren naar Marokko. Het verspreiden van materiaal dat als beledigend of controversieel wordt ervaren door de Marokkaanse autoriteiten kan leiden tot ernstige gevolgen, zeker wanneer dit in verband wordt gebracht met de Amazigh-gemeenschap. Berbers, die al decennialang systematisch worden gemarginaliseerd, lopen in Marokko vaak extra risico wanneer ze zich kritisch uitlaten of betrokken zijn bij activiteiten die als ondermijnend kunnen worden beschouwd. Verwerende partij was hiervan op de hoogte, doch hield hier geenszins rekening mee.

Niet alleen riskeert verzoeker repercussies van de Marokkaanse overheid bij zijn terugkeer, maar ook van de Marokkaanse bevolking. Verzoeker kreeg talloze reacties van de Marokkaanse bevolking op zijn aanstootgevende video. Deze reacties waren allemaal zeer zorgwekkend en joegen verzoeker de stuipen op

het lijf. Als, in hoeverre het nog niet bekend is aan de Marokkaanse bevolking in het gebied van verzoeker, de bevolking lucht krijgt van het bestaan van deze video, dan riskeert verzoeker ook hier repercussies. Ook hier diende verweerster rekening mee te houden in haar beoordeling. Het EHRM bepaalt tenslotte dat artikel 3 EVRM niet alleen van toepassing is op het gevaar dat uitgaat van overheidsfunctionarissen, maar ook wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen personen die geen overheidsfunctionarissen zijn.

Verzoeker bevindt zich op heden echter in een moeilijke situatie teneinde bewijs te leveren van dit aanstootgevend filmpje en de reacties hieromtrent. Eerst en vooral werd de laptop waarop dit bewijsmateriaal staat, bij een onderzoek tussen 2016 en 2017 door de Nederlandse politie in beslag genomen. Gezien het tijdsverloop, is het aannemelijk om te stellen dat dit bewijsmateriaal op heden al lang vernietigd werd. Bovendien is het filmpje op heden niet meer terug te vinden op het Facebookprofiel van verzoeker. Na de bijzonder zorgwekkende en angstaanjagende reacties die verzoeker hierop mocht ontvangen, heeft verzoeker dit filmpje als een schrikreactie verwijderd. Ook het account heeft hij verwijderd, uit angst voor repercussie. Niet alleen de Marokkaanse geheime dienst had hem hierover gecontacteerd, ook talloze Marokkanen woonachtig in Marokko, België en Nederland namen met hem contact op. Verzoeker deelde dit mee aan verwerende partij.

Hoewel verzoeker momenteel geen objectief bewijs kan overleggen van het aanstootgevende filmpje en de daaropvolgende reacties, kan dit niet worden geïnterpreteerd als bewijs dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden. Het is van belang te erkennen dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert, hem ernstig hebben belemmerd in het bewaren en presenteren van dit bewijsmateriaal. Het ontbreken van tastbaar bewijs moet daarom niet worden opgevat als een weerlegging van verzoekers beweringen. In situaties waarin sprake is van bedreigingen, angst voor represailles en de tussenkomst van veiligheidsdiensten, kan het begrijpelijk zijn dat betrokkenen gedwongen worden om mogelijk belastend materiaal te verwijderen uit angst voor verdere gevolgen. Het is essentieel om bij de beoordeling van dit soort zaken rekening te houden met de context van intimidatie en de reële angst voor vervolging, waardoor slachtoffers vaak niet in staat zijn om bewijs veilig te stellen.

Bovendien ligt de bewijslast niet volledig bij verzoeker. Volgens het EHRM is het een gedeelde verantwoordelijkheid van de verzoeker en de immigratieautoriteiten om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen. Bij de beoordeling van de verschaft informatie door verzoeker, moeten de immigratieautoriteiten rekening houden met alle moeilijkheden waarmee verzoekers te maken kunnen krijgen bij het verzamelen van bewijsmateriaal. Het EHRM erkent daarom uitdrukkelijk dat verzoekers het voordeel van de twijfel moeten krijgen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de voorgelegde documenten. Zelfs indien bepaalde details in de verklaring van een verzoeker als ongeloofwaardig kunnen overkomen, doet dit geen afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van de verklaring.

De verdragsluitende staat heeft de verplichting om niet alleen rekening te houden met het voorgelegde bewijsmateriaal, maar tevens met alle feitelijke elementen die relevant zijn voor de onderzochte zaak. De spanningen tussen de Berbers en de Marokkaanse autoriteiten, en bevolking, zijn alom bekend. Doch hield verweerster hier geen rekening mee in haar beoordeling.

Volgens het EHRM is het aan de verdragsluitende staat, wanneer die in kennis wordt gesteld van feiten die verband houden met een specifieke persoon, die hem/haar zou kunnen blootstellen aan het risico van mishandeling in strijd met de genoemde bepalingen bij terugkeer naar het land in kwestie, om ambtshalve dit risico te beoordelen. Dit geldt met name voor situaties waarin de nationale autoriteiten dit hebben gedaan op de hoogte is gesteld van het feit dat de verzoeker aannemelijkerwijs lid kan zijn van een groep systematisch blootgesteld aan een praktijk van mishandeling en er zijn ernstige redenen om daarin te geloven bestaan van de praktijk in kwestie en zijn of haar lidmaatschap van de betrokken groep.

Hoewel een aantal individuele factoren, wanneer ze afzonderlijk worden beschouwd, geen reële factor vormen, kunnen dezelfde factoren aanleiding geven tot een reëel risico wanneer ze cumulatief worden genomen en wanneer ze in overweging worden genomen in situatie van algemeen geweld en verhoogde veiligheid. In casu is het overduidelijk dat niet alleen de individuele factoren aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM, maar vooral wanneer ze gecombineerd worden. De cumulatieve impact van deze factoren kan aanzienlijk bijdragen aan een situatie die gelijkstaat aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerster heeft nagelaten deze omstandigheden mee te nemen in haar beoordeling.

Verweerster vermeldt in haar beslissing tevens dat verzoeker opnieuw verblijf zou kunnen aanvragen in Nederland. Dit wordt aangehaald als alternatief voor België, waardoor verzoeker slechts een korte tijd zou moeten terugkeren naar Marokko. Verzoeker maakte echter het voorwerp uit van een ongewenstverklaring dd. 7 december 2017. Verweerster geeft zelf aan onwetend te zijn of deze verklaring op heden nog van kracht is. Bovendien is er geenszins een garantie dat verzoeker verblijfsrecht in Nederland zal worden toegekend. Deze gedachtengang, wanneer uitgevoerd, maakt volgens verzoeker opnieuw een schending uit van artikel 3 EVRM. Een staat moet namelijk voorzien in een aantal garanties dat verzoeker door de beslissing niet wordt blootgesteld aan onmenselijke behandeling. Volgens het EHRM moet de betrokkene kunnen reizen naar de regio en zich daar kunnen vestigen. Niet alleen kunnen er minstens twijfels geplaatst worden bij zijn reis naar Al Hoceima, maar ook zijn reis naar Nederland.

Op basis van de aangevoerde feiten en de relevante rechtsgrondslagen is het overduidelijk dat verzoeker bij een mogelijke uitzetting naar Marokko een aanzienlijk risico loopt op schending van artikel 3 EVRM, dat bescherming biedt tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling. De combinatie van zijn Berberse achtergrond, zijn herkomst uit een politiek gevoelig gebied als Al Hoceima, en zijn publieke uiting van kritiek op de Marokkaanse staat door het verbranden van de vlag en het paspoort, plaatst hem in een uiterst kwetsbare positie.

De Marokkaanse overheid heeft een bewezen geschiedenis van repressie jegens Berbers en politieke dissidenten, met name die betrokken zijn bij protesten of die zich kritisch uitlaten tegen de autoriteiten. De dreiging van ernstige repercussies vanuit zowel staats- als nietstatelijke actoren, in combinatie met de eerder ontvangen bedreigingen, tonen aan dat zijn terugkeer hem onvermijdelijk zou blootstellen aan gevaar voor zijn leven en veiligheid.

Bovendien dient te worden onderkend dat, hoewel het verzoeker ontbreekt aan objectief bewijs van de bedreigingen en het aanstootgevende filmpje, dit te wijten is aan omstandigheden buiten zijn macht, zoals de inbeslagname van zijn laptop en zijn begrijpelijke schrikreactie om belastend materiaal te verwijderen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft erkend dat een verzoeker in dergelijke situaties het voordeel van de twijfel moet krijgen wanneer er geloofwaardige redenen zijn om aan te nemen dat een uitzetting zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de ernst van de situatie en de cumulatieve risico's, is het disproportioneel en in strijd met fundamentele mensenrechten om verzoeker terug te sturen naar Marokko, zelfs met een mogelijk alternatief verblijf in Nederland, dat geenszins gegarandeerd is. De beslissing van verweerster houdt onvoldoende rekening met deze elementen, waardoor een schending van zowel nationaal als internationaal recht dreigt.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid zowel haar positieve als negatieve verplichting onder artikel 3 EVRM.

1.2 Tweede middel: schending van de artikelen 8 (...) EVRM), artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn Artikel 7 Vreemdelingenwet (...) gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn . (...)

(...)

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet (...) vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM stipuleert: (...)

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt: (...)

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familieof gezinsleven. Vaste rechtspraak van het EHRM verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

In het kader van een weigering van een voortgezet verblijf, oordeelt het EHRM dat inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven een feit is. Bijgevolg dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen, aldus het EHRM. Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar gezag is evenwel enkel toegestaan voor zover voldaan is aan de vereisten van legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit. Dit impliceert dat inmenging van het openbaar gezag slechts is toegestaan voor zover deze inmenging bij wet voorzien is, de inmenging ingegeven is door één of meerdere van de in het tweede lid artikel 8 EVRM voorgeschreven doelen én voor zover de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De uitzonderingen op de eerbiediging van het gezinsleven dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de

uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.” Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een ‘fair-balance’-toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: (...)

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verzoeker verblijft al minstens 12 jaar in België, en heeft hier aldus zijn leven opgebouwd. Hij heeft al in geen jaren nog een voet in Marokko gezet. Hierdoor heeft hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand. Dit maakt dat hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in Marokko.

Zijn volledige familieleven speelt zich in België af.

Verzoeker heeft twee ooms Q.M. (...) en Q.A. (...), wonen in België (stuk 2: identiteitsdocumenten). Hij kan zelfs bij de heer Q.A. (...) terecht (stuk 5)

Op heden onderhoudt verzoeker eveneens een duurzame relatie met C.K. (...) (stuk 4). Hij heeft echter een langdurige periode in de gevangenis doorgebracht. Hierdoor kan verzoeker op heden geen recente foto's van het koppel bijbrengen. Desondanks moet opgemerkt worden dat verweerder het bestaan van een relatie tussen beide niet betwist. Het was verweerder echter onduidelijk of deze relatie op heden nog bestaat. Daar verzoeker momenteel genoodzaakt is om op heden elektronisch contact te onderhouden met zijn partner, brengt hij berichten bij tussen beide waarin mevrouw C. (...) de relatie bevestigt (stuk 4). Op heden bellen ze elkaar geregeld, zo blijkt eveneens uit de stukken.

Deze relatie houdt al een lange tijd stand. Verzoeker had op 8 mei 2023 nog een virtueel bezoek met haar.

Men stelt, ten onrechte, dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kan komen bezoeken. Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Mensen zijn tenslotte sociale wezens. Betekenisvolle contacten zijn van onschatbare waarde voor onze mentale gezondheid, zo ook voor verzoeker.

Het zal niet verwonderen dat het bijzonder moeilijk is om een liefdesband te onderhouden door middel van moderne communicatietechnologieën. Verzoeker weet dit als de beste, vanuit zijn eigen ervaring. Hij heeft een langdurige periode in de gevangenis gezeten en was dus aangewezen op deze vorm van communicatie met zijn partner. Beide partners leefden dan ook toe naar het strafeinde van verzoeker.

Hun relatie staat sterker dan ooit. Met het strafeinde van verzoeker op 8 november 2024 in zicht, keken beide dan ook uit naar de hervatting van hun leven samen. Tevergeefs zo bleek. De beslissing van verweerder had dan ook een enorme impact op hun individuele leven, maar ook hun leven samen. Op heden dienen partners dan ook terug te vallen op andere communicatiemiddelen, doch kan dit geenszins gezien worden als een rechtvaardig alternatief.

Communicatietechnologieën kunnen niet als alternatief worden aangeduid. Een liefdesrelatie kan onmogelijk op eenzelfde, betekenisvolle manier tot uiting komen via communicatiemiddelen. Indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zal zijn relatie bijzonder onder druk komen te staan, zo niet onmogelijk gemaakt worden. Dit gegeven zou op zijn minst zwaar moeten doorwegen in de beoordeling door verwerende partij.

Een liefdesrelatie behelst ook meer dan louter communicatie. Ze bestaat ook uit samen tijd doorbrengen en samen activiteiten doen. Het is uiteraard vanzelfsprekend dat moderne communicatietechnologieën ook op dit vlak flagrant te kort schieten.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou daarom een enorme breuk in zowel de moraal van de relatie, als de relatie zelf kunnen betekenen. Het is namelijk onhoudbaar om telkens over en weer te reizen. Bovendien zou de inspanning steeds van mevrouw moeten uitgaan, daar verweerder een inreisverbod van maar liefst 10 jaar wil opleggen aan verzoeker. Later in dit verzoekschrift zal worden ingegaan op de buitensporigheid van dit verbod.

Verzoeker heeft geen enkele band met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hij heeft al jaren geen voet meer gezet in Marokko. Verzoeker onderhoudt op heden een uitmuntende band met zijn ooms.

Uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van zijn naasten wegvalt en dat verzoeker dient terug te keren naar een land waar hij op geen enkel netwerk kan terugvallen.

Minstens dient te worden gesteld dat de verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit Art 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden

van afhankelijkheid onderhoudt met zijn partner en ooms én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt. Een familieleven kan bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen worden gevormd. Verwerende partij vervalt hier louter in een standaardmotivering. Bovendien overstijgt de relatie van verzoeker de mogelijkheden door middel van de moderne communicatiemiddelen. Het is ontegensprekelijk dat een liefdesrelatie niet anders kan worden bestendigd dan in persoon.

Een inmenging in het gezinsleven mag enkel als de inmenging bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft (i.e. indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen) en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Er dient met andere woorden een balans te worden gevonden, tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familielid en of dit proportioneel is. Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft al meer dan 12 jaar in België. Hij heeft zijn hele (sociale) leven in België uitgebouwd.;
- De gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: verzoeker verblijft in België. Zijn partner, met Belgische nationaliteit, en ooms verblijven tevens in België. Verzoeker is hier diepgeworteld. Verlangen dat verzoeker naar Marokko gaat om daar een nieuw leven uit de grond te stampen is buitenproportioneel. Verzoeker heeft geen enkele band meer met Marokko en heeft een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand opgebouwd. Bovendien onderhoudt verzoeker een duurzame liefdesrelatie met iemand met de Belgische nationaliteit. Verweerster was hiervan op de hoogte, doch hield hier onvoldoende rekening mee;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker verblijft al meer dan 12 jaar in België. Niet alleen heeft hij een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand, ook onderhoudt hij een duurzame liefdesrelatie met iemand met de Belgische nationaliteit. Bovendien loopt verzoeker een groot risico op levensbedreigende repercussies, vanwege zijn Berberse identiteit en zijn aanstootgevende video die hij online plaatste. Landverraad wordt in Marokko zeer zwaar bestraft, zelfs met de doodstraf.

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Het is duidelijk dat dit niet het geval is, en de verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van zijn meest naaste familie, zijnde zijn partner en zijn ooms. De inmenging door verweerster door middel van haar beslissing in het privé en -familiaal leven van verzoeker is bijgevolg disproportioneel en verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar. De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Üner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Verzoeker verblijft al meer dan 12 jaar in België en heeft hier zijn leven uitgebouwd. Verzoeker heeft geen enkele band met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Dit wordt ook bevestigd door zijn politieke uiting met betrekking tot de Marokkaanse vlag en zijn Marokkaans paspoort. Zijn Berberse identiteit hebben een afkeer gegenereerd ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten, hetgeen hij ook geuit heeft. Hij heeft hierdoor al jaren geen voet meer in Marokko gezet. Dit maakt dat verzoeker een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand heeft.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden, door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.

1.3 Derde middel: Schending de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 Handvest grondrechten EU

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.

(...)

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Verwerende partij concludeert op weinig onderbouwde wijze dat deze veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht bij verzoeker, en dat de feiten getuigen van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid. Bovendien wordt hieruit afgeleid dat verzoeker niet geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Deze conclusie is te kort door de bocht en doet geen recht aan verzoekers inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden. Hij ontkent zijn verleden niet, maar doet wel zijn uiterste best om op het juiste pad te blijven.

Bovendien genoot verzoeker in het verleden reeds van gunsten. Verzoeker werd destijds in 2016 veroordeeld tot probatie-uitstel. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker absoluut in de mogelijkheid was te herintegreren in de maatschappij. Dat dit probatie-uitstel uiteindelijk werd herroepen betekent niet, zoals verweester verkeerdelijk stelt, dat verzoeker zijn spijtbetuigingen en goede voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen. Verzoeker begreep destijds het doordringende karakter van het engagement niet ten volle, waardoor hij onvoldoende begreep wat van hem werd verwacht. Hierdoor voldeed hij niet aan alle voorwaarden en werd derhalve het probatie-uitstel destijds herroepen.

Het is correct dat verzoeker ook veroordeeld werd in Nederland, hetgeen uiteindelijk resulteerde in een ongewenstverklaring dd. 13 december 2017.

De beslissing van verweester om verzoeker onmiddellijk na het uitzitten van zijn straf opnieuw te detineren in het Centrum voor Illegalen te Merksplas, zonder hem de mogelijkheid te geven om zich te herintegreren in de samenleving, getuigt van een onevenredige benadering die zijn kansen op rehabilitatie ernstig ondermijnt. Hoewel zijn eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, heeft verzoeker zijn straf uitgezeten en daarmee zijn schuld aan de maatschappij afbetaald. In een rechtsstaat is het uitgangspunt dat, na het volbrengen van de straf, de betrokken persoon de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren.

De onmiddellijke detentie na zijn straf voorkomt echter dat verzoeker zijn gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien. Dit druist in tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel. Door hem direct na zijn vrijlating opnieuw op te sluiten, wordt verzoeker beroofd van de kans om zijn verantwoordelijkheid te nemen en te laten zien dat hij lessen heeft getrokken uit zijn strafrechtelijke verleden.

Deze beslissing houdt geen rekening met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Rehabilitatie en gedragsverandering kunnen niet effectief worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum. Het is in de vrije samenleving, waar verzoeker opnieuw zou kunnen bijdragen, dat zijn daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden.

De benadering van verweester om verzoeker uitsluitend te beoordelen op basis van zijn eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor zijn persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, is fundamenteel onevenwichtig. Wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, moet er ruimte zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten. Als verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, ontnemt dit hen de kans om hun huidige karakter en intenties aan te tonen.

Verzoeker is niet meer dezelfde man als dat hij was ten tijde van zijn veroordelingen. Door verzoeker direct na zijn straf opnieuw te detineren zonder hem enige kans te geven om zich te bewijzen, wordt hij effectief veroordeeld op basis van wie hij was, niet op basis van wie hij nu is.

Het is dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd om verzoekers houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen. Een dergelijk eenzijdig perspectief kan niet leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en risico voor de samenleving.

De huidige situatie van verzoeker wordt niet in rekening genomen door verweester.

De bestreden beslissing schendt hierdoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn partner

en ooms door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken. Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Communicatietechnologieën kunnen niet als alternatief worden aangeduid. Een liefdesrelatie kan onmogelijk op eenzelfde, betekenisvolle manier tot uiting komen via communicatiemiddelen. Indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zal zijn relatie bijzonder onder druk komen te staan, zo niet onmogelijk gemaakt worden. Dit gegeven zou op zijn minst zwaar moeten doorwegen in de beoordeling door verwerende partij.

Minstens dient te worden gesteld dat verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit Art 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn partner en ooms én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt.

Verwerende partij gaat echter compleet voorbij aan de familiale situatie van verzoeker op heden.

Al deze elementen dienen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft op verzoeker, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM en naar artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen. Ondanks dat verweerder op moment van de bestreden beslissing over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/ of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt. Het is echter evident dat wanneer verzoeker een duurzame affectieve en betekenisvolle liefdesrelatie onderhoudt met een persoon met Belgische nationaliteit, hij niet plots naar zijn land van herkomst wenst te gaan, of überhaupt kan gaan. Het is volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen dit betekenisvol contact met zijn familie en partner te onderhouden. Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest, minstens mag van een overheid die de beginselen van behoorlijk bestuur dient te hanteren, mag worden verwacht dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie mogelijk acht.

Er kan op heden niet gesteld worden dat verwerende partij gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven.

Verweerder heeft in haar besluitvorming de ernst en de mogelijke levensbedreigende gevolgen van de uitzetting van verzoeker volledig onderschat en onvoldoende onderzocht. Door slechts een summiere paragraaf te wijden aan de beoordeling van een mogelijk risico op schending van artikel 3 EVRM, handelt zij in strijd met de fundamentele verplichtingen van zorgvuldigheid en grondig onderzoek die haar als overheid toekomen.

In verzoekers geval zijn er meerdere signalen en specifieke omstandigheden die wijzen op een aanzienlijk risico bij terugkeer naar Marokko, waaronder eerdere bedreigingen door de geheime dienst en de combinatie van zijn Amazigh-afkomst en politieke uitspraken. Verweerder is echter tekortgeschoten door dit niet zorgvuldig en gedetailleerd te onderbouwen. Een overheidsinstantie kan zich niet beperken tot een oppervlakkige beoordeling in gevallen waarbij de uitkomst potentieel fataal kan zijn. Van een zorgvuldige overheid mag immers worden verwacht dat zij grondig en gemotiveerd onderzoek verricht wanneer het gaat om beslissingen die een directe impact kunnen hebben op het recht op leven en menselijke waardigheid. De Berberse identiteit van verzoeker was een gekend feit voor verwerende partij. In combinatie met het in brand steken van de Marokkaanse vlag en zijn paspoort, had verwerende partij moeten erkennen welke gevolgen dit voor verzoeker zou hebben bij terugkeer naar Marokko.

Het feit dat verweerder zich baseert op een summiere paragraaf zonder daadwerkelijke analyse van de complexiteit van de situatie van verzoeker, wijst op een gebrek aan de noodzakelijke zorgvuldigheid.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig.

2. Met betrekking tot het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikelen 8 EVRM, artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 en 6 Terugkeerrichtlijn;

Verwerende partij stelt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid Vw dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dient gepaard te gaan met een inreisverbod van tien jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor het overige herhaald verwerende partij de motivering zoals uiteengezet bij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Art. 8 EVRM stipuleert: (...)

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt dat er geen bijzondere afhankelijkheid van familiale banden wordt aangetoond.

Dit is in strijd artikel 8 EVRM.

De elementen van lang verblijf en integratie tonen duidelijk dat het centrum van de belangen van verzoeker zich in België bevinden. Ook heeft hij hier een duurzame liefdesrelatie met iemand met een Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft in België een privéleven beschermd door artikel 8 EVRM. Terugkeren naar Marokko, zelfs voor een tijdelijk (maar lange) periode, zijnde voor de duur van het inreisverbod, kan wel degelijk in strijd zijn met artikel 8 EVRM. Verwerende partij was hiervan op de hoogte, maar hield hier geen rekening mee.

Voor iemand die reeds lange tijd in België verblijft (heden meer dan 12 jaar) en sindsdien geen voet meer in Marokko heeft gezet; die gelet op de argumentatie aangehaald met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten omtrent een mogelijke schending van de artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst niet in de mogelijkheid is om terug te keren; die enkel nog sociale contacten en netwerk heeft in België, heeft een tijdelijke en lange verwijdering van het grondgebied wel degelijk een immense impact.

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, alsook het evenredigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede middel: schending artikel 27-28 Burgerschapsrichtlijn en schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 Handvest grondrechten EU

Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: “(…).”

Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt: “(…).”

In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn. In de tweede plaats, ongeacht of deze beperking tot 5 jaar nu wel of niet geldt, dient de administratieve overheid rekening te houden met het

evenredigheidsbeginsel. Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen.

De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

Er kan bijgevolg worden verwezen naar bovenstaande elementen, om tot de conclusie te komen dat de bestreden beslissing een schending vormt van het recht op gezins- en familieleven, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheids- zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel.

(...)een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

De administratieve overheid verwijst naar de veroordelingen uit het verleden van verzoeker. De laatste feiten dateren reeds van 2017. Hierbij heeft de administratieve overheid onvoldoende analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met andere voorhanden zijnde elementen.

Het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde blijkt volgens de verwerende partij uit de aard van de feiten. Verwerende partij laat hierbij na op te merken dat de feiten dateren van 7 jaar geleden. Immers kan een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat in casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod.

Hoewel zijn eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, heeft verzoeker zijn straf uitgezeten en daarmee zijn schuld aan de maatschappij afbetaald. In een rechtsstaat is het uitgangspunt dat, na het volbrengen van de straf, de betrokken persoon de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren.

De onmiddellijke detentie na zijn straf voorkomt echter dat verzoeker zijn gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien. Dit druist in tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel. Door hem direct na zijn vrijlating opnieuw op te sluiten én hem een inreisverbod van maar liefst tien jaar op te leggen, wordt verzoeker beroofd van de kans om zijn verantwoordelijkheid te nemen en te laten zien dat hij lessen heeft getrokken uit zijn strafrechtelijke verleden.

Deze beslissing houdt geen rekening met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Rehabilitatie en gedragsverandering kunnen niet effectief worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum. Het is in de vrije samenleving, waar verzoeker opnieuw zou kunnen bijdragen, dat zijn daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden.

De benadering van verweerster om verzoeker uitsluitend te beoordelen op basis van zijn eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor zijn persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, is fundamenteel onevenwichtig en disproportioneel. Wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, moet er ruimte zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten. Als de verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, ontnemt dit hen de kans om hun huidige karakter en intenties aan te tonen.

Verzoeker is niet meer dezelfde man als dat hij was ten tijde van zijn veroordelingen. Door verzoeker direct na zijn straf opnieuw te detineren én hem een inreisverbod van tien jaar op te leggen, zonder hem enige kans te geven om zich te bewijzen, wordt hij effectief beoordeeld, en op heden veroordeeld, op basis van wie hij was, niet op basis van wie hij nu is.

Het is dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd om verzoeker zijn houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen. Een dergelijk eenzijdig perspectief kan niet leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en risico voor de samenleving.

De huidige toestand van verzoeker wordt niet in rekening genomen door verweerster.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar zijn veroordelingen voor feiten van vier jaar geleden.

De verwerende partij toont op geen enkele concrete manier aan dat verzoeker voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen. De laatste feiten dateren reeds van 2017.

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12: "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaat voor recidive ... Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat." (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker. Verwerende partij baseert zich louter op strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, waarvan de meest recente feiten dateren van 2017. Er wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de reeds ondergane positieve evolutie door verzoeker, laat staan dat hij de kans krijgt om dit te tonen.

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 10 jaar opgelegd. Dit is een aanzienlijke overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar. Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt. Er wordt gesteld dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel zou zijn daar verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht zou worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verwerende partij herhaalt hiervoor louter de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De administratieve overheid heeft evenwel de plicht de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren én hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar verwerende partij laat na te motiveren waarom de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

De laatste feiten dateren van meer dan 7 jaar geleden. Er zijn bovendien belangrijke tegenindicaties, zoals het feit dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten, hij op heden een duurzame relatie heeft en goed omringd wordt door familie. Minstens dringt een concrete analyse zich op waarin wordt gemotiveerd waarom een overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is hetgeen niet blijkt.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen. De motivering in de bestreden beslissing is niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds. Er werd geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en verwerende partij kwam zo tot een besluit dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat. De motivering voor deze beslissingen is dan ook gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

4.2. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

4.3. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een miskenning van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in haar middelen gericht tegen het bestreden inreisverbod, merkt de Raad op dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. De middelen gericht tegen het bestreden inreisverbod zijn onontvankelijk in zoverre ze de schending van voormelde bepaling aanvoeren.

4.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13°, 43, §1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna wordt toegelicht op grond van welke overwegingen tot deze vaststellingen werd gekomen. Er wordt ook op gewezen dat haar recht op verblijf beëindigd werd op basis van artikel 44bis, §1, dat zij dus het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Betreffende de toepassing van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat gelet op het voorgaande geen termijn wordt toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten, waarbij wordt toegelicht dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld, dat er immers geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds haar beëindiging van haar verblijfsrecht geweken is en zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat gezien haar strafverleden, haar persoonlijkheid en het winstgevende karakter van de handel die zij bedreven heeft, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat dat zij zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten, dat zij zich ook in de gevangenis niet onberispelijk gedraagt. In de eerste bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij naar aanleiding van de beëindiging van haar recht op verblijf op 18 december 2018 een vragenlijst hoorrecht heeft ingevuld en dat zij meerdere documenten indiende, dat in de beslissing tot beëindiging van haar recht op verblijf van 7 november 2018 rekening werd gehouden met de door haar verschaft informatie, dat zij op 21 maart 2024 en 29 mei 2024 weigerde in gesprek te gaan met de terugkeerbegeleider en bij de laatste gelegenheid meerdere beledigingen uitsprak, dat zij op 6 mei 2024 een vragenlijst weigerde in ontvangst te nemen, dat zij op 29 mei 2024 het hoorrechtformulier meenam naar haar cel maar weigerde het ontvangstbewijs te tekenen, dat het formulier niet ingevuld terugbezorgd werd, dat zij op 22 augustus 2024 door een terugkeerbegeleider werd gesproken, dat zij nogmaals informatie kreeg betreffende haar administratieve situatie, dat zij aangaf niet naar Marokko te wensen terug te keren omdat haar familie in Nederland woont, dat zij mishandeld is geweest door de detentiebegeleiders in de gevangenis maar hiervan geen aangifte deed, dat zij voor zij in de gevangenis werd opgesloten, het Marokkaans koningshuis beledigde door op Facebook posts te plaatsten tegen het koningshuis en door een Marokkaanse vlag en paspoort te verbranden, dat zij niet in het bezit was van enig document om haar beweringen te staven, dat zij asiel zou willen aanvragen in een andere EU-lidstaat en dat zij zich hevig zal verzetten tegen een terugleiding naar Marokko.

De verwerende partij geeft vervolgens weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar voornoemde door de verzoekende partij aangevoerde elementen en elementen die blijken uit het administratief dossier. Bij de beslissing tot terugleiding motiveert de verwerende partij dat deze beslissing gegrond is op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 44^{quinqies}, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, dat gezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel wordt beschouwd om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt gewezen op het feit dat er een ernstig, reëel en actueel risico is dat de verzoekende partij zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten, waarbij de verwerende partij de overwegingen om tot deze

vaststelling te komen uiteenzet. Vervolgens geeft de verwerende partij weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat ook het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel is daar zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden. De verwerende partij geeft in de tweede bestreden beslissing ook weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De duur van tien jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door de vaststelling dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen en dat zij door haar persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Uit de motieven, zoals weergegeven in punten 1.1. en 1.2., blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.6. De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing houdende de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, de beslissing houdende de terugleiding en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van tien jaar, zijn gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

4.7. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, 5C-166/14, Rendon Marin, pt. 83). De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *"dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde"* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

4.8. Zoals de verzoekende partij aanvoert, blijkt uit voornoemde motieven dat de verwerende partij verwijst naar de *"strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden"* van de verzoekende partij. De Raad stelt echter vast dat het oordeel dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde niet enkel is gebaseerd op een *"loutere opsomming van de veroordelingen"* van de verzoekende partij op zich, doch ook gegrond is op onder meer de aard en de ernst van de feiten (*"verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen."* en *"een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen aan een persoon die geen houder is van de in artikel 11 bedoelde vergunning."* en *"verdovende middelen of psychotrope stoffen ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, geleverd, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk invoer, bezit en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid cannabis en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon"*), de respectievelijke strafmaten, het feit dat de verzoekende partij sinds 1 januari 2014 begonnen is met dealen van marihuana en cocaïne, dat dit ongeveer een jaar later in het kader van een vereniging gebeurde en zij in de periode dat zij alleen werkte zelfs aan een minderjarige verkocht, het feit dat haar probatie-uitstel op 15 december 2016 herroepen werd, dat zij zelf de probatie had gevraagd, dat zij verklaarde spijt te hebben van wat zij deed en te willen breken met het drugsmilieu, dat zij echter niet bijzonder veel moeite deed om haar aan de voorwaarden te houden waardoor verondersteld kan worden dat haar spijtbetuigingen en voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen, het feit dat zij aan het hoofd stond van een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde, het feit dat zij mondeling zeer agressief is en zelfs een minderjarige loopjongen/subdealer had en haar loopjongens intimideerde en bedreigde, de maatschappelijke impact van

druggerelateerde feiten, het blijken van immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin uit het verkopen van een wapen aan een derde waarbij zij zich geen vragen stelde, het feit dat haar zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste gaat van de fysieke en psychische gezondheid van (drug)gebruikers, dat dit wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, het feit dat zij ook in Nederland reeds veroordeeld werd, waar zij in een paar jaar tijd tweemaal veroordeeld werd op grond van drugdelicten, het herhalend karakter van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, haar rol binnen de vereniging als leidend persoon en haar persoonlijkheid. Hieruit blijkt wel degelijk dat nagegaan werd of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving. Nu geenszins blijkt dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar strafrechtelijke veroordelingen of een loutere opsomming van veroordelingen, is het betoog van de verzoekende partij dat een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie kan leiden tot de vaststelling dat er *in casu* redenen voorhanden zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod, niet dienstig. Waar de verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de verschillende belangrijke nuances, licht zij deze niet verder toe. Minstens maakt zij, gelet op wat volgt, niet aannemelijk dat met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het beoordelen van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat de laatste feiten reeds dateren van 2017, dat de verwerende partij hierbij een onvoldoende analyse heeft gemaakt van haar concrete situatie en geen rekening heeft gehouden met de voorhanden zijnde elementen en dat de verwerende partij meent dat het ernstige en actueel risico voor een nieuwe schending van de openbare orde blijkt uit de aard van de feiten maar hierbij nalaat op te merken dat de feiten dateren van zeven jaar geleden. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de laatste feiten dateren van de periode 1 januari 2016 tot en met 18 april 2017 zodat minstens impliciet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de laatste feiten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen dateren van zeven jaar geleden. Wat er ook van zij, de Raad merkt op dat het loutere gegeven dat de feiten dateren van zeven jaar geleden, nog niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat de verzoekende partij thans geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij bij het beoordelen of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde een uitgebreide analyse heeft gemaakt van haar concrete situatie en rekening heeft gehouden met de voorhanden zijnde elementen, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke relevante elementen – die een ander licht konden werpen op die beoordeling – de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het EHRM geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of de verzoekende partij actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan *“verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk bezit, verschaffen en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid marihuana, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar en aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen.”*, *“een vergunningsplichtig vuurwapen te hebben verkocht of overgedragen aan een persoon die geen houder is van de in artikel 11 bedoelde vergunning.”* en *“verdovende middelen of psychotrope stoffen ingevoerd, uitgevoerd, vervoerd, vervaardigd, geproduceerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, geleverd, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk invoer, bezit en verkoop van een niet nader te bepalen hoeveelheid cannabis en cocaïne, met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid*

van leidend persoon", waarbij de verwerende partij wijst op de respectievelijke strafmaten en de aard en de ernst van de feiten, het feit dat bepaalde feiten in vereniging gebeurden, het feit dat zij aan een minderjarige verkocht, het feit dat haar probatie-uitstel herroepen werd daar zij niet bijzonder veel moeite deed zich aan de voorwaarden te houden, haar leidinggevende rol in een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde, het feit dat zij mondeling zeer agressief is, de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, het blijken van immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin uit het verkopen van een wapen aan een derde waarbij zij zich geen vragen stelde, het feit dat haar zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste gaat van de fysieke en psychische gezondheid van (drug)gebruikers, dat dit wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, het feit dat zij ook in Nederland reeds veroordeeld werd, waar zij in een paar jaar tijd tweemaal veroordeeld werd op grond van drugdelicten, het herhalend karakter van de feiten en de duur van de incriminatieperiode, af te leiden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, minstens maakt de verzoekende partij, door louter voor te houden dat de verwerende partij op geen enkele concrete manier aantoont dat zij voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde, het tegendeel niet concreet aannemelijk. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat enige verbetering in het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld, dat er geen document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat gezien haar strafverleden, haar persoonlijkheid en het winstgevende karakter van de handel die zij bedreven heeft, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat dat zij zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten, dat zij zich ook in de gevangenis niet onberispelijk gedraagt.

De Raad herhaalt dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar de mogelijkheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

In casu blijkt afdoende dat en waarom de verwerende partij geoordeeld heeft dat de ernst, het herhaaldelijk karakter van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, haar rol binnen de vereniging als leidend persoon en haar persoonlijkheid ertoe leiden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden respectievelijk zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt verduidelijkt dat haar gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen en de ernst van haar daden niet lijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dat uit haar persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Door louter te wijzen op het feit dat de laatste feiten reeds dateren van 2017 doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De laatste feiten zijn niet dermate oud dat het onredelijk zou zijn hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat er meer recente relevante feiten en omstandigheden zijn die wijzen op een wijziging in haar gedrag en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij een concrete afweging heeft gemaakt omtrent de actualiteit van het risico en dat zij concreet heeft gemotiveerd op welke wijze de verzoekende partij op heden een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Gelet op voornoemde motieven waarin wordt gewezen op de ernst en het herhaaldelijk karakter van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, haar rol binnen de vereniging als leidend persoon en haar persoonlijkheid, een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, het feit dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen en de ernst van haar daden niet lijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en waarbij wordt gesteld dat uit haar persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar haar veroordelingen voor feiten van vier (lees: zeven) jaar geleden.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins aan toont op welke wijze een verdere analyse van de actuele situatie zou kunnen aantonen dat zij door haar gedrag niet langer geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden respectievelijk dat zij niet langer een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op weinig onderbouwde wijze motiveert dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht en dat de feiten getuigen van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, dat hieruit afgeleid wordt dat zij niet geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat deze conclusie te kort door de bocht is en geen recht doet aan haar inspanningen om haar leven in goede banen te leiden, dat zij haar uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, dat zij in het verleden reeds van gunsten genoot, dat zij destijds in 2016 veroordeeld werd tot probatie-uitstel, dat hieruit duidelijk blijkt dat de rechter destijds van oordeel was dat zij absoluut in de mogelijkheid was te herintegreren in de maatschappij, dat dit herroepen werd niet betekent dat zij haar spijtbetuigingen en goede voornemens heeft geveinsd om een lichtere straf te krijgen, dat zij destijds het doordringende karakter van het engagement niet ten volle begreep waardoor zij onvoldoende begreep wat van haar verwacht werd en zij hierdoor niet voldeed aan alle voorwaarden. Zij vervolgt dat de beslissing om haar onmiddellijk na het uitzitten van haar straf opnieuw te detineren zonder haar de mogelijkheid te geven om zich te herintegreren in de samenleving, getuigt van een onevenredige benadering die haar kansen op rehabilitatie ernstig ondermijnt, dat hoewel haar eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, zij haar straf heeft uitgezeten en daarmee haar schuld aan de maatschappij heeft afbetaald, dat in een rechtstaat het uitgangspunt is dat, na het volbrengen en de straf, de betrokkene de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren, dat de onmiddellijke detentie na haar straf voorkomt dat zij haar gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien, dat dit indruist tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel, dat door haar direct na haar vrijlating opnieuw op te sluiten en haar een inreisverbod van maar liefst tien jaar op te leggen, zij beroofd wordt van de kans om haar verantwoordelijkheid te nemen en te laten zien dat zij lessen heeft getrokken uit haar strafrechtelijke verleden. Zij meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, dat rehabilitatie en gedragsverandering niet effectief kunnen worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum, dat het in de vrije samenleving is waar zij opnieuw zou kunnen bijdragen en dat haar daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden. Zij betoogt dat de benadering van de verwerende partij om haar uitsluitend te beoordelen op basis van haar eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor haar persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, fundamenteel onevenwichtig en disproportioneel is, dat wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, er ruimte moet zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten, dat als de verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, hen dit de kans ontnemt om hun huidige karakter en intenties aan te tonen. De verzoekende partij betoogt dat zij niet meer dezelfde persoon is als zij was ten tijde van haar veroordelingen, dat door haar direct na haar straf opnieuw te detineren en haar een inreisverbod van tien jaar op te leggen, zonder haar enige kans te geven om zich te bewijzen, zij effectief beoordeeld, en op heden veroordeeld, wordt op basis van wie zij was, niet op basis van wie zij nu is. Zij meent dan ook dat het te simplistisch en onvoldoende genuanceerd is om haar houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen, dat een dergelijk eenzijdig perspectief niet kan leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van haar huidige situatie en risico voor de samenleving, dat haar huidige toestand niet in rekening wordt genomen door de verwerende partij. De verzoekende partij betoogt, ten aanzien van het bestreden inreisverbod, dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de reeds ondergane positieve evolutie, laat staan dat zij de kans krijgt om dit te tonen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij inspanningen doet om haar leven in goede banen te leiden en dat zij haar uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, beperkt zij zich tot loutere beweringen en verduidelijkt zij overigens niet waaruit deze inspanningen bestaan.

Met het betoog dat zij in het verleden reeds van gunsten genoot, dat zij destijds in 2016 veroordeeld werd tot probatie-uitstel en dat hieruit duidelijk blijkt dat de rechter destijds van oordeel was dat zij absoluut in de mogelijkheid was te herintegreren in de maatschappij, toont zij geenszins aan dat zij niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde, nog minder dat op grond van de voorliggende gegevens de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij heden – en niettegenstaande het probatie-uitstel verleend in het vonnis van 22 december 2015 – een gevaar vormt voor de openbare orde. Immers werd er in de bestreden beslissing geheel terecht op gewezen dat zij werd vrijgesteld op 22 december 2015, dat het bij vonnis van 22 december 2015 verleende probatie-uitstel werd herroepen op 15 december 2016 omdat de verzoekende partij de opgelegde voorwaarden niet naleefde, dat uit het verslag van de probatiecommissie van 9 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij bureelgesprekken met de justitie-assistent miste, dat zij het nut van een probatiemaatregel niet meer inzag,

dat zij telefonisch onbereikbaar was en een nieuw adres niet werd meegedeeld, dat zij niet lijkt te beseffen dat probatie-uitstel een gunst is die een strikt engagement vergt, dat zij nochtans zelf om een straf met probatie-uitstel verzocht waarbij zij verklaarde dat zij wou werken en zich bijscholen, dat zij spijt had van haar daden en te willen breken met het drugsmilieu, dat aldus de verzoekende partij niet veel moeite deed om zich aan de voorwaarden te houden waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat haar spijtbetuigingen en goede voornemens geveinsd waren om een lichtere straf te krijgen, dat zij omwille van druggerelateerde feiten gepleegd in de periode 1 januari 2016 (en aldus nog geen tien dagen na haar vrijstelling) en 18 april 2017, zij opnieuw veroordeeld werd in staat van bijzondere herhaling tot een gevangenisstraf van vijf jaar, dat haar zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt en dat gelet op de ernst van de feiten, hun herhalend karakter, het deel uitmaken van een vereniging, de duur van de incriminatieperiode, haar rol binnen de vereniging als leidend persoon en haar persoonlijkheid, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat haar gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen en de ernst van haar daden niet blijkt in te zien, noch lijkt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dat uit haar handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat dergelijk gedrag zich in de toekomst zal herhalen, dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan vastgesteld worden, dat gezien haar strafverleden, haar persoonlijkheid en het winstgevend karakter van de handel die zij heeft bedreven, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat dat zij zich opnieuw schuldig zou maken aan dergelijke activiteiten en dat zij zich ook in de gevangenis niet onberispelijk gedraagt. Door louter te beweren dat het herroepen niet betekent dat zij haar spijtbetuigingen en goede voornemens heeft geveinsd om een lichtere straf te krijgen, toont zij dit niet aan. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om naar aanleiding van een eigen vraag tot een straf met probatie-uitstel gegrond op spijt en goede voornemens, te stellen dat dergelijke spijt en voornemens geveinsd naderhand blijken gelet op het niet naleven en niet willen naleven (zag nut niet in van de probatie-maatregel) van de opgelegde voorwaarden. Waar zij stelt dat zij destijds het doordringende karakter van het engagement niet ten volle begreep waardoor zij onvoldoende begreep wat van haar verwacht werd en zij hierdoor niet voldeed aan alle voorwaarden, beperkt zij zich eveneens tot loutere beweringen en gaat zij er bovendien aan voorbij dat zij zelf om een straf met probatie-uitstel vroeg.

Waar zij stelt dat zij niet meer dezelfde persoon is als zij was ten tijde van haar veroordelingen, dat zij reeds een positieve evolutie beging, dat zij veranderd is en geleerd heeft van haar fouten en dat zij een positieve verandering kan laten zien, dat door haar direct na haar straf opnieuw te detineren en haar een inreisverbod van tien jaar op te leggen, zonder haar enige kans te geven om zich te bewijzen, zij effectief beoordeeld, en op heden veroordeeld, wordt op basis van wie zij was, niet op basis van wie zij nu is, beperkt zij zich tot vage, algemene beweringen. Bovendien en waar zij voorts lijkt te wijzen op een groei en verbetering en op huidige karakter en intenties, toont zij geenszins aan waaruit deze elementen zouden kunnen blijken. De verzoekende partij maakt met haar vaag en algemeen betoog dan ook niet aannemelijk dat er relevante elementen zijn in haar gedrag die wijzen op een recente kentering of een bepaalde 'huidige toestand', waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij te stellen dat zij door haar persoonlijk gedrag actueel geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden respectievelijk een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat zij haar straf heeft uitgezeten en daarmee haar schuld aan de maatschappij heeft afbetaald. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar gevangenisstraf heeft uitgevoerd, toont op zich geenszins aan dat er in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gewezen op een actueel gevaar voor de openbare orde. De Raad verduidelijkt in dit kader dat een straf *“een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf”* (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De

verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet de kans krijgt om haar positieve evolutie aan te tonen, dat in een rechtstaat het uitgangspunt is dat, na het volbrengen en de straf, de betrokkene de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren, dat de onmiddellijke detentie na haar straf voorkomt dat zij haar gedrag in een vrije omgeving kan bewijzen en een positieve verandering kan laten zien, dat dit indruist tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel, dat door haar direct na haar vrijlating opnieuw op te sluiten en haar een inreisverbod van maar liefst tien jaar op te leggen, zij beroofd wordt van de kans om haar verantwoordelijkheid te nemen en te laten zien dat zij lessen heeft getrokken uit haar strafrechtelijke verleden, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven, dat rehabilitatie en gedragsverandering niet effectief kunnen worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum, dat het in de vrije samenleving is waar zij opnieuw zou kunnen bijdragen en dat haar daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden, dat wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, er ruimte moet zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten, dat als de verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, hen dit de kans ontnemt om hun huidige karakter en intenties aan te tonen, gaat zij eraan voorbij dat het de verwerende partij toekomt om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreis- of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (cf. HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. De verwerende partij moet aldus een inschatting maken van het toekomstig gedrag van de verzoekende partij en dit aan de hand van de elementen die reeds voorliggen, waarbij het geenszins vereist is dat de verwerende partij dit toekomstig gedrag eerst afwacht en het nemen van een beslissing die een beperking van het inreis- of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, uitstelt met het oog op het bieden van een kans om rehabilitatie en gedragsverandering te realiseren en te bewijzen.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat de benadering van de verwerende partij om haar uitsluitend te beoordelen op basis van haar eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor haar persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, fundamenteel onevenwichtig en disproportioneel is.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, wordt het actueel gevaar dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde, niet uitsluitend gebaseerd op basis van haar strafregister, doch ook op onder meer de aard en de ernst van de feiten, de strafmaat, het feit dat bepaalde feiten in vereniging gebeurden, het feit dat zij aan een minderjarige verkocht, het feit dat haar probatie-uitstel herroepen werd daar zij niet bijzonder veel moeite deed zich aan de voorwaarden te houden, haar leidinggevende rol in een goed gestructureerde organisatie die drugs verhandelde, het feit dat zij mondeling zeer agressief is, de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten, het blijken van immoraliteit en drang naar makkelijk geldgewin uit het verkopen van een wapen aan een derde waarbij zij zich geen vragen stelde, het feit dat haar zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste gaat van de fysische en psychische gezondheid van (drug)gebruikers, wat wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, het feit dat zij ook in Nederland reeds veroordeeld werd, waar zij in een paar jaar tijd tweemaal veroordeeld werd op grond van drugdelicten, het herhalend karakter van de feiten en de duur van de incriminatieperiode, haar persoonlijkheid, een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, het geen lessen trekken uit haar veroordelingen, het niet inzien van de ernst van haar daden en het niet lijken te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, alsook het feit dat enige verbetering in haar persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde niet kan vastgesteld worden en het feit dat zij zich ook in de gevangenis niet onberispelijk gedraagt. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het te simplistisch en onvoldoende genuanceerd is om haar houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen, dat een dergelijk

eenzijdig perspectief niet kan leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van haar huidige situatie en risico voor de samenleving.

Door het louter oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat er *in casu* geen redenen van openbare orde voorhanden zijn.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en bij het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, alsook bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van tien jaar, waar de verwerende partij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, bepaalde relevante individuele elementen nalaat in overweging te nemen in haar afweging.

4.9. Waar de verzoekende partij gewag maakt van een overschrijding van de 'maximumtermijn' van vijf jaar, gaat zij eraan voorbij dat, wanneer vastgesteld wordt dat de verzoekende een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals *in casu*, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opgelegd worden (artikel 44*nonies*, §2 Vreemdelingenwet), waardoor aldus in dat geval vijf jaar geen maximumtermijn is.

Gelet op de motieven van het bestreden inreisverbod, kan de verzoekende partij voorts niet ernstig betogen dat de motivering voor een zwaar inreisverbod – met een duur van tien jaar – uiterst beperkt is. De Raad wijst erop dat het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde de reden is waarom haar een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd en dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod voorts de concrete omstandigheden inzake haar gedrag blijken waardoor een inreisverbod met de duur van tien jaar proportioneel wordt geacht, waardoor aldus de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd heeft, op grond van een concrete analyse, waarom de termijn van vijf jaar *in casu* overschreden wordt en waarom een inreisverbod voor de duur van tien jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het gaat om een loutere standaardmotivering.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij aldus toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van tien jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig te beschouwen is.

De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar niet wordt gemotiveerd waarom het overschrijden van de duur van vijf jaar noodzakelijk is. Waar zij meent dat er geen concrete analyse wordt gemaakt waarin gemotiveerd wordt waarom een overschrijding van de termijn van vijf jaar zich opdringt daar er geen rekening wordt gehouden met de tegenaanwijzingen voor recidive, dat de laatste feiten dateren van zeven jaar geleden, dat er bovendien belangrijke tegenindicaties zijn, zoals het feit dat zij haar volledige straf heeft uitgezeten, zij op heden een duurzame relatie heeft en goed omringd wordt door familie, kan de Raad vooreerst verwijzen naar wat hieromtrent *supra* reeds werd gesteld, waaruit blijkt dat het loutere feit dat de laatste feiten dateren van zeven jaar geleden en dat de verzoekende partij haar straf heeft uitgezeten op zichzelf niet maakt dat de verzoekende partij thans geen gevaar meer is voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Verder verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze het omringd zijn door familie en het heden hebben van een duurzame relatie zou kunnen aantonen dat zij niet langer kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van omstandigheden die dienen als tegenwijzigingen voor recidive, maakt zij ook niet aannemelijk dat met bepaalde relevante elementen, bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening werd gehouden door de verwerende partij noch dat bepaalde elementen omtrent haar huidige situatie ten onrechte niet in overweging werden genomen.

4.10. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor meer dan vijf jaar en bij haar afweging van de duur van tien jaar voor het inreisverbod met bepaalde relevante gegevens ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.11. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat uit de motivering blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens, dat de verwerende partij een onvoldoende analyse heeft gemaakt van haar concrete situatie en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met andere voorhanden zijnde elementen, minstens maakt zij niet aannemelijk met welke beschikbare gegevens of voorhanden zijnde elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet

aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het individueel en actueel gedrag – minstens niet met welke relevante elementen betreffende haar individueel en actueel gedrag de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden – en zo tot een besluit is gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

4.12. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd omdat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en dat haar om die reden, op grond van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel was van de verwerende partij om in de tweede bestreden beslissing, op grond van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet, te stellen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van tien jaar omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel is daar zij door haar persoonlijke gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.13. De schending van de in punt 4.5. vermelde bepalingen wordt verder onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

4.14. De verzoekende partij betoogt dat zij al minstens twaalf jaar in België verblijft en hier aldus haar leven heeft opgebouwd, dat zij al jaren geen voet meer in Marokko heeft gezet, dat zij hierdoor een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft en dit het onmogelijk maakt dat zij een sociaal leven kan opbouwen in Marokko. Zij stelt dat haar hele familieleven zich in België afspeelt, dat zij twee ooms heeft die in België wonen en dat zij zelfs terecht kan bij de oom Q.A., dat zij eveneens een duurzame relatie heeft met C.K., dat zij echter een langdurige periode in de gevangenis doorbracht, dat zij daardoor op heden geen recente foto's kon bijbrengen van hen als koppel, dat desondanks moet opgemerkt worden dat de verwerende partij het bestaan van de relatie niet betwist, dat het de verwerende partij echter onduidelijk was of de relatie op heden nog bestaat, dat zij momenteel genoodzaakt is om elektronisch contact te onderhouden met haar partner, dat zij berichten bijbrengt tussen hen die de relatie bevestigen en dat zij op heden elkaar geregeld bellen, zoals blijkt uit de stukken, dat de relatie al een lange tijd stand houdt, dat zij op 8 mei 2023 nog een virtueel bezoek had met haar partner, dat ten onrechte wordt gesteld dat een repatriëring naar haar herkomstland geen breuk betekent met de familiale relaties en dat zij contact kan onderhouden met haar partner via de moderne communicatiemiddelen en dat zij haar kan komen bezoeken, dat zij bovendien ook in België een sociaal leven opbouwde, dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere standaardformulering en nalaat een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier, dat zij immers geen aandacht heeft voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact, dat mensen tenslotte sociale wezens zijn, dat betekenisvolle contacten van onschatbare waarde zijn voor de mentale gezondheid, dat het niet zal verwonderen dat het bijzonder moeilijk is om een liefdesband te onderhouden door middel van moderne communicatietechnologieën, dat zij dit uit eigen ervaring weet, dat zij een langdurige periode in de gevangenis heeft gezeten en dus aangewezen was op deze vorm van communicatie met haar partner, dat beide partners ook toeleefden naar haar strafeinde, dat hun relatie sterker is dan ooit, dat met het strafeinde op 8 november 2024 in zicht, beide partners uitkeken naar de hervatting van hun leven samen, dat dit tevergeefs bleek, dat de beslissing van de verwerende partij dan ook een enorme impact heeft op hun individuele leven, maar ook op het leven samen, dat op heden de partners dan ook dienen terug te

vallen op andere communicatiemiddelen, doch dat dit niet kan gezien worden als een rechtvaardig alternatief, dat communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen worden aangeduid, dat een liefdesrelatie onmogelijk op eenzelfde, betekenisvolle manier tot uiting kan komen via communicatiemiddelen, dat indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, de relatie bijzonder onder druk zal komen te staan, zo niet onmogelijk worden gemaakt, dat dit gegeven op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling, dat een liefdesrelatie ook meer dan louter communicatie behelst, dat ze ook bestaat uit tijd samen doorbrengen en samen activiteiten doen, dat het uiteraard vanzelfsprekend is dat moderne communicatietechnologieën ook op dat vlak flagrant tekort schieten, dat de uitvoering van de bestreden beslissing daarom een enorme breuk zou betekenen in zowel de moraal van de relatie, als de relatie zelf kan betekenen, dat het namelijk onhoudbaar is om telkens over en weer te reizen, dat de inspanning bovendien steeds van haar partner zou moeten uitgaan, daar zij een inreisverbod van maar liefst tien jaar opgelegd krijgt. Zij vervolgt dat zij geen enkele band heeft met het land waar zij de nationaliteit van draagt, dat zij al jaren geen voet meer heeft gezet in Marokko, dat zij op heden een uitmuntende band onderhoudt met haar ooms, dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van haar naasten wegvalt en dat zij dient terug te keren naar het land waar zij op geen enkel netwerk kan terugvallen, dat minstens dient gesteld te worden dat zij hier een familiaal en privéleven leidt, eveneens een recht dat voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM en waarbij met de belangenafweging rekening dient gehouden te worden, dat het onmiskenbaar vaststaat dat zij een te respecteren privéleven heeft, vermits zij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met haar partner en ooms en zij hier haar sociaal leven heeft uitgebouwd, dat een terugzending tot het verlies van haar volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten leidt, wat betekent dat zij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning, dat een familieleven bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen kan worden gevormd, dat de verwerende partij hier louter in een standaardmotivering vervalst, dat haar relatie bovendien de moderne communicatiemiddelen overstijgt, dat het ontegensprekelijk is dat een liefdesrelatie niet anders dan kan worden bestendigd in persoon. Zij betoogt dat een inmenging in het gezinsleven enkel mag als die bij wet voorzien is, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratisch samenleving, dat er een balans moet gevonden worden tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat, dat de correcte vraag is of er een inmenging is door de bestreden beslissingen in het privé en familiaal leven en of dit proportioneel is, dat om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden volgens het EHRM rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in het land waar zij wordt uitgewezen (zij verblijft al meer dan twaalf jaar in België, haar hele sociale leven heeft zij in België uitgebouwd), haar gezinstoestand en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven (zij verblijft in België, haar partner, met Belgische nationaliteit, en ooms verblijven tevens in België, zij is hier diepgeworteld, het verlangen dat zij naar Marokko gaat om daar een nieuw leven uit de grond te stampen buitenproportioneel is, zij heeft geen enkele band meer met Marokko en heeft een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand opgebouwd en bovendien onderhoudt zij een duurzame liefdesrelatie met iemand met de Belgische nationaliteit, waarvan de verwerende partij op de hoogte was doch onvoldoende rekening mee hield) en met de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden in het land waarnaar zou worden uitgewezen (zij verblijft al meer dan twaalf jaar in België, zij heeft niet alleen een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand, zij onderhoudt ook een duurzame liefdesrelatie met iemand met de Belgische nationaliteit, zij loopt bovendien een groot risico op levensbedreigende repercussies, vanwege haar Berberse identiteit en haar aanstootgevende video die zij online plaatste, dat landverraad in Marokko zeer zwaar wordt bestraft, zelfs met de doodstraf). Zij stelt dat de afwijking in verhouding dient te staan met het nagestreefde doel, dat dit duidelijk niet het geval is en de verwerende partij de afweging niet afdoende heeft gemaakt, dat de verwijdering van het grondgebied een effectieve scheiding tot gevolg heeft van haar naaste familie, dat de inmenging door de verwerende partij door middel van haar beslissing in haar privé- en familiaal leven bijgevolg disproportioneel is en de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen heeft tegen elkaar, dat de vraag is of de beslissing om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan haar specifieke situatie op vlak van familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor haar, dat de rechtspraak bovendien bevestigt dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden, waarbij zij wijst op de Boultif/Üner-criteria. Zij herhaalt dat zij al meer dan twaalf jaar in België verblijft en hier haar leven heeft uitgebouwd, dat zij geen enkel band heeft met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, dat dit ook wordt bevestigd door haar politieke uiting met betrekking tot de Marokkaanse vlag en haar Marokkaans paspoort, dat haar Berberse identiteit een afkeer hebben gegenereerd ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten, hetgeen zij heeft uiteengezet, dat zij hierdoor al jaren geen voet meer in Marokko heeft gezet, dat dit maakt dat zij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft. Zij stelt dat de aangehaalde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten haar recht op een familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden is, dat door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen, voormelde bepaling geschonden is.

4.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.16. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België met haar ooms.

In de bestreden beslissingen wordt over het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en voornoemde familieleden gemotiveerd als volgt:

"U verklaarde eerder dat uw ooms Q.M. (...) en Q.A. (...) in België verblijven. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen tot op heden geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoont. (...)."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar ooms die in België verblijven niet aangetoond acht. Door louter te stellen in haar verzoekschrift dat haar hele familieleven zich in België afspeelt, dat zij twee ooms heeft die in België wonen en dat zij zelfs terecht kan bij de oom Q.A., toont de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Zij maakt geen gewag van enige afhankelijkheidsband ten aanzien van haar ooms, nog minder ligt zij hiertoe stavingsstukken voor.

In zoverre haar relatie met haar in België verblijvende ooms ressorteert onder haar privéleven in België, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.18.

4.17. Met betrekking tot haar vermeende partner motiveert de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM:

"In het verleden heeft u een relatie gehad met C.K.G.D. (...) (geboren op (...) 1991 te Deurne, Belg) maar haar laatste bezoek aan u, het ging om een virtueel bezoek, dateert van 08.05.2023. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze relatie beëindigd is."

Waar de verzoekende partij zou wensen aan te geven dat de verwerende partij het actueel bestaan van de relatie niet betwist, kan zij gelet op voormelde motieven niet gevolgd worden. Uit het motief dat kan aangenomen worden dat de relatie met mevrouw C.K. beëindigd is, blijkt wel degelijk dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw C.K. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet aanneemt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aanneemt dat er geen gezinsleven meer is met mevrouw C.K.G.D. daar aangenomen kan worden dat de partnerrelatie met mevrouw C.K.G.D. beëindigd is door het laatste bezoek van deze dame aan de verzoekende partij, een virtueel bezoek, dateert van 8 mei 2023. De Raad merkt op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 5 november 2024 de verzoekende partij aldus reeds meer dan anderhalf jaar geen bezoek meer heeft gehad van voornoemde dame waardoor de Raad het niet kennelijk onredelijk acht dat de verwerende partij oordeelt dat aangenomen kan worden dat de partnerrelatie beëindigd is. Bovendien toont de verzoekende partij ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat er ten onrechte vanuit wordt gegaan dat haar partnerrelatie met C.K. is beëindigd. Door louter te beweren dat zij een duurzame liefdesrelatie onderhoudt met C.K. met de Belgische nationaliteit en dat zij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met haar partner, beperkt de verzoekende partij zich tot loutere, ongestaafde beweringen. Hoewel kan aangenomen worden dat door de langdurige periode in de gevangenis geen recente foto's van hen als koppel kunnen worden bijgebracht, licht de verzoekende partij niet toe waarom de bezoeken van haar partner aan haar in de gevangenis gestopt zijn. Waar zij stelt dat zij momenteel genooddaakt is om elektronisch contact te onderhouden met haar partner, dat zij berichten bijbrengt tussen hen die de relatie bevestigen en dat zij op heden elkaar geregeld bellen, zoals blijkt uit de stukken, beperkt zij zich tot loutere beweringen en kan de Raad enkel vaststellen, samen met de verwerende partij, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bewijzen van ongedateerde whatsapp gesprekken voorlegt, zodat ook hieruit geenszins kan afgeleid worden dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds sprake was van een liefdesrelatie met mevrouw C.K. De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de stelling dat de relatie al lange tijd stand houdt. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat er na 8 mei 2023 nog sprake is van een relatie met mevrouw C.K. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij dit niet aan. Door louter te wijzen op het virtueel bezoek van 8 mei 2023, waarnaar de verwerende partij overigens ook verwijst in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds sprake was van een relatie, nog minder dat er sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw C.K. in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat kan aangenomen worden dat de relatie met mevrouw C.K. beëindigd is. De verzoekende partij toont, nu het bestaan van de relatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet aannemelijk wordt gemaakt, niet aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze relatie.

Nu het bestaan van een relatie met haar vermeende partner C.K. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet aannemelijk wordt gemaakt, en aldus ook geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voormelde vermeende partner blijkt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat ten onrechte wordt gesteld dat een repatriëring naar haar herkomstland geen breuk betekent met de familiale relaties en dat zij contact kan onderhouden met haar partner via de moderne communicatiemiddelen en dat zij haar kan komen bezoeken, dat de verwerende partij zich beperkt tot een loutere standaardformulering en nalaat een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier, dat zij immers geen aandacht heeft voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact, dat mensen tenslotte sociale wezens zijn, dat betekenisvolle contacten van onschatbare waarde zijn voor de mentale gezondheid, dat het niet zal verwonderen dat het bijzonder moeilijk is om een liefdesband te onderhouden door middel van moderne communicatietechnologieën, dat zij dit uit eigen ervaring weet, dat zij een langdurige periode in de gevangenis heeft gezeten en dus aangewezen was op deze vorm van communicatie met haar partner, dat beide partners ook toeleefden naar haar strafeinde, dat hun relatie sterker is dan ooit, dat met het strafeinde op 8 november 2024 in zicht, beide partners uitkeken naar de hervatting van hun leven samen, dat dit tevergeefs bleek, dat de beslissing van de verwerende partij dan ook een enorme impact heeft op hun individuele leven, maar ook op het leven samen, dat op heden de partners dan ook dienen terug te vallen op andere communicatiemiddelen, doch dat dit niet kan gezien worden als een rechtvaardig alternatief, dat communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen worden aangeduid, dat een liefdesrelatie onmogelijk op eenzelfde, betekenisvolle manier tot uiting kan komen via communicatiemiddelen, dat indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, de relatie bijzonder onder druk zal komen te staan, zo niet onmogelijk worden gemaakt, dat dit gegeven op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling, dat een liefdesrelatie ook meer dan louter communicatie behelst, dat ze ook bestaat uit tijd samen doorbrengen en samen activiteiten doen, dat het uiteraard vanzelfsprekend is dat moderne communicatietechnologieën ook op dat vlak flagrant tekort schieten, dat de uitvoering van de bestreden beslissing daarom een enorme breuk zou

betekenen in zowel de moraal van de relatie, als de relatie zelf kan betekenen, dat het namelijk onhoudbaar is om telkens over en weer te reizen, dat de inspanning bovendien steeds van haar partner zou moeten uitgaan, daar zij een inreisverbod van maar liefst tien jaar opgelegd krijgt, dat haar relatie bovendien de moderne communicatiemiddelen overstijgt en dat het ontegensprekelijk is dat een liefdesrelatie niet anders dan kan worden bestendig in persoon, is dan ook niet dienstig.

4.18. Betreffende haar 12-jarig verblijf in België en haar alhier opgebouwd leven – en in de mate haar banden met haar familieleden in België een beschermingswaardig privéleven zouden uitmaken – merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen erkent dat er sprake is van een privéleven in België en is overgegaan tot een proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

“Eventuele familieleden met recht op verblijf in België kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat één van uw familieleden om één of andere reden niet in staat zou zijn u elders te bezoeken. Dat het onderhouden van de contacten met uw familie moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen crimineel gedrag. Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden.

Het wordt niet betwist dat uw verwijdering van het grondgebied alsook de afgifte van een inreisverbod een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is naar aanleiding van een vraag tot gezinshereniging met uw toenmalige partner d.d. 28.11.2012 dat u verblijfsrecht verwierf. Kort nadat u verblijfsrecht verwierf begon u reeds te dealen (incriminatieperiode eerste veroordeling: 01.01.2014 en 03.07.2015). U verbleef in een Belgische gevangenis van 04.07.2015 tot 22.12.2015, van 27.10.2017 tot 06.09.2018 en sinds 09.11.2018 tot op heden. Er werden echter geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Marokko of in een derde land te vestigen. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Marokko aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko en dat het onmogelijk zou zijn voor u om u ginds te vestigen. Uw familie in Europa kan u desgewenst financieel ondersteunen tot u zelf een inkomen heeft. Zelfs moest dat onmogelijk zijn laat uw leeftijd, met name 33 jaar oud, toe te veronderstellen dat u voor uzelf kan instaan en in uw levensonderhoud kan voorzien in het land waarvan u de nationaliteit heeft. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, zijn zeer ernstig en getuigen van een criminele ingesteldheid. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

De Raad wijst er vooreerst op dat nergens in de bestreden beslissingen kan gelezen worden dat een repatriëring naar haar herkomstland geen breuk betekent met de familiale relaties. Wel wordt erop gewezen dat eventuele familieleden die legaal in België verblijven contact kunnen onderhouden via bezoeken aan haar in Marokko alsook middels moderne communicatiemiddelen, dat het onderhouden van de contacten met familie moeilijker zal verlopen, enkel en alleen aan haar eigen crimineel gedrag te wijten is en dat uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die zij door haar persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die zij eventueel kan doen gelden.

Voorts wordt niet ontkend dat de verzoekende partij een sociaal leven opbouwde gedurende een 12-jarig verblijf in België en dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen op haar privéleven gezien de duur van haar verblijf in België. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen waarom het privéleven *in casu* niet doorweegt op de bescherming van de openbare orde, met andere woorden waarom de inmenging niet disproportioneel wordt geacht.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwijzing naar de mogelijkheid tot bezoeken aan haar in Marokko of elders en de mogelijkheid tot contact via moderne communicatiemiddelen een loutere standaardformulering betreft en geen individuele proportionaliteitsafweging inhoudt die steunt op alle gegeven van het administratief dossier en stelt dat de verwerende partij geen aandacht heeft voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact, dat mensen tenslotte sociale wezens zijn, dat betekenisvolle contacten van onschatbare waarde zijn voor de mentale gezondheid en dat de bestreden beslissingen dan ook een enorme impact hebben op haar individuele leven, dat een familieleven bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen kan worden gevormd en dat de verwerende partij hier louter in een standaardmotivering vervalt, merkt de Raad vooreerst op dat

een gestandaardiseerde motivering nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat deze overwegingen op haar niet van toepassing zouden zijn. Zij verduidelijkt ook niet om welke reden contact met haar familieleden in België via de moderne communicatiemiddelen in haar geval niet mogelijk of niet betekenisvol zou (kunnen) zijn en verduidelijkt dan ook niet met welke elementen hieromtrent de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft over gemotiveerd in de individuele proportionaliteitsafweging.

Waar de verzoekende partij voorts betoogt dat zij geen enkele band heeft met het land waar zij de nationaliteit van draagt, dat dit ook wordt bevestigd door haar politieke uiting met betrekking tot de Marokkaanse vlag en haar Marokkaans paspoort, dat haar Berberse identiteit een afkeer hebben gegenereerd ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten, hetgeen zij heeft uiteengezet, dat zij hierdoor al jaren geen voet meer in Marokko heeft gezet wat maakt dat zij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft, dat zij tussen 2014 en 2015 een aanstootbare video online plaatste, dat zij namelijk op Facebook-live een Marokkaanse vlag en haar Marokkaans paspoort in brand stak, teneinde haar ongenoegen te uiten ten aanzien van dit land, wat ontegensprekelijk getuigt van een gebrek aan een affectieve band met het vaderland, beperkt zij zich tot loutere beweringen en werpt zij geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partij geen elementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zijn om in Marokko of een derde land haar bestaan te vestigen, dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij geen andere banden heeft met Marokko dan haar nationaliteit en dat het onmogelijk zou zijn zich aldaar te vestigen, dat haar familie in Europa haar desgewenst financieel kan ondersteunen tot zij zelf een inkomen heeft en mocht dat onmogelijk blijken, haar leeftijd, 33 jaar, toelaat te veronderstellen dat zij voor zichzelf en haar levensonderhoud kan instaan in het land waarvan zij de nationaliteit heeft, dat zij geen documenten of rapporten voorlegt die haar beweringen dat zij *“niet kan terugkeren naar (haar) land van herkomst omdat (zij) een Berber (is) en omdat (zij) een Marokkaanse vlag in brand (heeft) gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen; dat er veel mensen uit Marokko evenals de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat (zij) met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die (haar) zoeken en die (haar) iets willen aandoen; dat ze (haar) foto's op een site hebben gepost; dat (zij) volgens hen een landverrader (is) die de doodstraf verdient en dat (zij) gevaar loopt in Marokko als ze (haar) pakken; dat (zij) al heel lang geen band meer heeft met Marokko”* konden staven, dat er evenmin stukken voorlagen waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zouden hebben in geval van terugkeer. Zij toont met haar beweringen niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Door louter aan te geven dat zij al jaren geen voet meer in Marokko heeft gezet, toont zij dit evenmin aan.

Ook door louter te betogen dat zij op heden een uitmuntende band onderhoudt met haar ooms en dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van haar naasten wegvalt en dat een terugzending tot het verlies van haar volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten leidt, wat betekent dat zij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning, beperkt zij zich tot loutere beweringen en toont zij niet aan dat op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze werd gemotiveerd dat de familieleden contact met haar kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken aan haar in Marokko of een ander land alsook middels moderne communicatiemiddelen en dat haar familie in Europa haar desgewenst financieel kan ondersteunen tot zij zelf een inkomen heeft en mocht dat onmogelijk blijken, haar leeftijd, 33 jaar, toelaat te veronderstellen dat zij voor zichzelf en haar levensonderhoud kan instaan in het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Gelet op deze motieven is ook de bewering dat zij, indien zij dient terug te keren, op geen enkel netwerk kan terugvallen, niet dienstig.

De verzoekende partij wijst erop dat bij het maken van de proportionaliteitsafweging, bij een inmenging in het privéleven, rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in België, met haar gezinstoestand en andere factoren die wijzen op een effectief gezinsleven en met de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden in het land waarnaar zou worden uitgewezen, waarbij zij er op wijst dat zij meer dan twaalf jaar in België verblijft en alhier haar hele sociale leven heeft uitgebouwd, dat haar ooms tevens in België verblijven, dat zij hier diepgeworteld is, dat zij geen enkele band meer heeft met Marokko en een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft opgebouwd en dat zij bovendien een groot risico loopt op levensbedreigende repercussies, vanwege haar Berberse identiteit en haar aanstootgevende video die zij online plaatste, dat landverraad in Marokko zeer zwaar wordt bestraft, zelfs met de doodstraf. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf nu zij heeft aangegeven dat de verzoekende partij op 28 november 2012 verblijfsrecht verwierf. Echter heeft zij betreffende de duur van het verblijf, haar opgebouwd sociaal leven, inclusief de familiale relaties, en de ernst van de moeilijkheden die zij zou ondervinden bij een terugkeer naar Marokko of een ander land, aangegeven, dat gelet op de duur van het verblijf er sprake is van een inmenging in het privéleven, dat zij echter kort nadat zij het verblijfsrecht verwierf begon met dealen, dat zij in een Belgische gevangenis verbleef van *“04.07.2015 tot 22.12.2015, van 27.10.2017 tot 06.09.2018 en sinds 09.11.2018 tot*

op heden”, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor haar bestaan om zich in Marokko of in een derde land te vestigen, dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij geen andere banden heeft met Marokko dan haar nationaliteit en dat het onmogelijk zou zijn haar aldaar te vestigen, dat de familieleden contact met haar kunnen onderhouden middels (korte) bezoeken aan haar in Marokko of een ander land alsook middels moderne communicatiemiddelen en dat haar familie in Europa haar desgewenst financieel kan ondersteunen tot zij zelf een inkomen heeft en mocht dat onmogelijk blijken, haar leeftijd, 33 jaar, toelaat te veronderstellen dat zij voor zichzelf en haar levensonderhoud kan instaan in het land waarvan zij de nationaliteit heeft, dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd zeer ernstig zijn en getuigen van een criminele ingesteldheid en dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die zij kan doen gelden. Alsook wordt in de bestreden beslissingen, betreffende het risico op levensbedreigende repercussies in Marokko, gemotiveerd *“Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht verklaarde u op 18.12.2018 dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u een Berber bent en omdat u een Marokkaanse vlag in brand hebt gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen; dat er veel mensen uit Marokko evenals de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat u met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die u zoeken en die u iets willen aandoen; dat ze uw foto's op een site hebben gepost; dat u volgens hen een landverrader bent die de doodstraf verdient en dat u gevaar loopt in Marokko als ze u pakken; dat u al heel lang geen band meer heeft met Marokko. U legde toen geen documenten of rapporten voor die deze beweringen konden staven. Er lag evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zouden hebben in het geval van een terugkeer. U herhaalde voorgaande tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 22.08.2024, maar gaf wederom aan geen bewijsstukken te hebben. U verklaarde eveneens dat u asiel wenst aan te vragen in een andere lidstaat. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).”* Door louter te betogen dat zij meer dan twaalf jaar in België verblijft en alhier haar hele sociale leven heeft uitgebouwd, dat haar ooms tevens in België verblijven en te beweren dat zij hier diepgeworteld is, dat zij geen enkele band meer heeft met Marokko en een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft opgebouwd en dat zij bovendien een groot risico loopt op levensbedreigende repercussies, vanwege haar Berberse identiteit en haar aanstootgevende video die zij online plaatste, waarbij zij opmerkt dat landverraad in Marokko zeer zwaar wordt bestraft, zelfs met de doodstraf, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat rekening moest gehouden worden met haar gezinstoestand en andere factoren die wijzen op een effectief gezinsleven, en in dit kader wijst op haar in België verblijvende partner van Belgische nationaliteit, wijst de Raad op wat gesteld werd in punt 4.17., zodat, gelet op het niet aangetoond zijn van het nog bestaan van enige relatie met C.K., de verzoekende partij niet kan bogen op het bestaan van enig gezins- en/of privéleven met deze persoon, zodat zij niet dienstig kan laten uitschijnen dat met deze relatie rekening diende gehouden te worden in de proportionaliteitsafweging.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift nog op de Boultif/Üner-criteria, maar verduidelijkt niet – behoudens de hiervoor reeds vermelde elementen waarvan aldus blijkt dat de verwerende partij er wel degelijk rekening mee heeft gehouden – met welke andere concrete relevante elementen in het licht van deze criteria in de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

4.19. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de verwijdering van het grondgebied leidt tot een effectieve scheiding van haar naaste familie, in zoverre zij hiermee doelt op haar ooms, doch toont met haar betoog niet aan, mede gelet op wat voorafgaat, dat het verlangen dat zij naar Marokko gaat om daar een nieuw leven uit de grond te stampen buitenproportioneel is, dat de afwijking niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel, dat de verwerende partij heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houdt met de ernst van de inbreuk op het recht op een privé- en familiaal en gezinsleven, dat de verwerende partij de afweging niet afdoende heeft gemaakt, dat de bestreden beslissingen, die een inmenging vormen in haar privé en familiaal leven, disproportioneel zijn, dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen deze belangen onvoldoende afgewogen heeft tegen elkaar en dat het disproportioneel is om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet boven haar situatie op het vlak van familiaal leven desondanks de gevolgen voor haar.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten haar recht op een familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM schendt, wijst de Raad er nog ter verduidelijking en volledigheid op dat de *in casu* bestreden beslissingen geen beslissing tot beëindiging van verblijf betreffen.

4.20. De door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken (kopieën van “*Identiteitsdocumenten van Q.M. (...) en Q.A. (...)*”, “*Berichten tussen mevrouw D.K. en verzoeker*” en “*Schrijven van de heer Q.A. (...)*”) werpen geen ander licht op voormelde vaststellingen.

4.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond. Met haar betoog toont de verzoekende partij ook geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt in het licht van voormelde bepalingen een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest.

4.22. Verder betoogt de verzoekende partij dat bij het opleggen van de bestreden beslissingen de verwerende partij de verplichtingen uit artikel 3 van het EVRM schond en er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand. Zij wijst erop dat voormelde bepaling primeert op de Vreemdelingenwet en stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar leven in gevaar zou brengen. Zij betoogt dat zij tussen 2014 en 2015 een aanstootbare video online plaatste, dat zij namelijk op Facebook-live een Marokkaanse vlag en haar Marokkaans paspoort in brand stak, teneinde haar ongenoegen te uiten ten aanzien van dit land, dat dit statement evenwel niet uit de lucht kwam vallen, dat zij voordien verdacht werd van betrokkenheid bij een staatsgreep voor de onafhankelijkheid van de Berbers in Marokko, dat haar actie niet zonder gevolgen bleef, dat zij bedreigingen ontving zowel onder haar video als door middel van privéberichten, dat zij destijds tevens gecontacteerd werd door de Marokkaanse geheime dienst, dat het dermate duidelijk is dat zij riskeert om slachtoffer te worden van minstens ernstige gewelddaden tegen haar persoon, wanneer zij gedwongen wordt om terug te keren naar Marokko, dat landverraad in Marokko bijzonder ernstig wordt genomen, dat straffen variëren naar de ernst van het vergrijp, van lange gevangenisstraffen tot zelfs de doodstraf, dat onder artikel 3 van het EVRM deportatie verboden is wanneer er substantiële gronden worden aangevoerd om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van de doodstraf, die aldaar wordt opgelegd. Zij meent dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een beschuldiging van betrokkenheid bij een staatsgreep en de voormelde video op zijn minst een zware straf zullen uitlokken, een straf die een schending uitmaakt van haar mensenrechten. Zij betoogt dat zij bovendien niet kan terugkeren omdat zij Berber is, dat Berbers in Marokko al eeuwenlang zwaar worden onderdrukt, dat een berberachtergrond wordt gezien als een aanval op de nationale eenheid van het land, dat Berberactivisten die strijden voor culturele rechten, gelijke behandeling en meer autonomie daarom vaak worden geconfronteerd met bijzonder repressieve maatregelen, dat de bekende Rif-protesten in 2016-2017 aantonen hoe de Marokkaanse overheid omgaat met Berberse activisten die opkomen voor sociaaleconomische rechten en tegen corruptie, dat veel demonstranten destijds gearresteerd werden en veroordeeld werden tot levenslange gevangenisstraffen, dat dit een algemeen gekend feit is, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was doch hiermee geen rekening hield in haar beslissing. Zij vervolgt dat zij geboren is in Al Hoceima, een Berberse stad aan het Rifgebergte, dat de Rif decennialang werd achtergesteld onder de voormalige koning, dat bij de Rifopstanden het gebied Al Hoceima een sleutelrol speelde, dat de bevolking maandenlang betoogde tegen de onderdrukking door de Marokkaanse regering, dat volgens Amnesty International er destijds massa-arrestaties zijn uitgevoerd in de Rif, waarbij sommige arrestanten geen toegang kregen tot een advocaat of werden mishandeld door politieagenten, dat velen zonder eerlijk proces werden veroordeeld en zware straffen kregen opgelegd, dat Amnesty International en Human Rights Watch gedocumenteerd hebben dat de gevangenen systematisch werden mishandeld, geïntimideerd en gemarteld. Zij meent dat het verspreiden van dergelijk materiaal, vooral wanneer dit door een Berbers activist gebeurt, haar een direct doelwit maakt voor represailles, dat gezien haar Amazigh-achtergrond en haar herkomst uit Al Hoceima, een stad die het hart was van de Rifprotesten, zij in de ogen van de autoriteiten niet alleen als een dissident, maar ook als een potentiële staatsvijand wordt gezien, dat de combinatie van haar etniciteit en de aard van het filmpje haar bijzonder kwetsbaar maakt voor extreme vervolging bij terugkeer. Zij meent dat de Marokkaanse overheid een geschiedenis heeft van harde onderdrukking van politieke dissidenten en activisten, vooral wanneer zij behoorden tot de Amazigh-bevolking die regelmatig strijden voor culturele rechten en erkenning, dat in deze context een terugkeer niet alleen onveilig zou zijn, maar haar ook zou blootstellen aan mogelijke repressieve maatregelen, die verder gaan dan juridische sancties, dat het aanstootgevende filmpje in combinatie met haar Berberse identiteit, het buitengewoon risicovol maakt voor haar om terug te keren naar Marokko, dat het verspreiden van materiaal dat als beledigend of controversieel wordt ervaren door de Marokkaanse autoriteiten kan leiden tot ernstige gevolgen, zeker wanneer dit in verband wordt gebracht met de Amazigh-gemeenschap, dat Berbers, die al decennialang systematisch worden gemarginaliseerd, in Marokko vaak extra risico lopen wanneer zij zich kritisch uitlaten of betrokken zijn bij activiteiten die als ondermijnd kunnen worden beschouwd, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was doch hiermee geenszins rekening hield. De verzoekende partij betoogt dat zij niet alleen repercussies riskeert van de Marokkaanse

autoriteiten bij haar terugkeer, maar ook van de Marokkaanse bevolking, dat zij talloze reacties kreeg op haar aanstootgevende video, dat deze reacties allemaal zeer zorgwekkend waren en haar de stuipen op het lijf joegen, dat als, in hoeverre het nog niet bekend is aan de Marokkaanse bevolking in het gebied, de bevolking lucht krijgt van het bestaan van de video, zij ook hier repercussies riskeert, dat de verwerende partij ook hiermee rekening diende te houden in haar beoordeling, dat het EHRM bepaalt dat artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing is op het gevaar dat uitgaat van overheidsfunctionarissen maar ook wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die dat niet zijn. Zij betoogt nog dat zij zich heden in een moeilijke situatie bevindt teneinde bewijs te leveren van dit aanstootgevende filmpje en de reacties daarop, dat de laptop waarop het bewijsmateriaal staat, bij een onderzoek tussen 2016 en 2017 door de Nederlandse politie in beslag werd genomen, dat gezien het tijdsverloop, het aannemelijk is te stellen dat dit bewijsmateriaal op heden al lang vernietigd werd, dat het filmpje bovendien op heden niet meer terug te vinden is op haar Facebookprofiel, dat na de bijzonder zorgwekkende en angstaanjagende reacties die zij hierop ontving, zij dit filmpje als schrikreactie verwijderd heeft, alsook het account uit schrikt voor repercussie, dat niet alleen de Marokkaanse geheime dienst haar hierover had gecontacteerd maar ook talloze Marokkanen die woonachtig zijn in Marokko, België en Nederland, dat zij dit meedeelde aan de verwerende partij. Zij meent dat hoewel zij momenteel geen objectief bewijs kan overleggen van het aanstootgevende filmpje en de daaropvolgende reacties, dit niet kan worden geïnterpreteerd als bewijs dat deze gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden, dat het van belang is te erkennen dat de omstandigheden waarin zij verkeert, haar ernstig hebben belemmerd in het bewaren en presenteren van dit bewijsmateriaal, dat het ontbreken van tastbaar bewijs daarom niet moet worden opgevat als een weerlegging van haar beweringen, dat in situaties waarin sprake is van bedreigingen, angst voor represailles en de tussenkomst van veiligheidsdiensten, het begrijpelijk kan zijn dat betrokkenen gedwongen worden om mogelijk belastend materiaal te verwijderen uit angst voor verdere gevolgen, dat het essentieel is om bij de beoordeling van dit soort zaken rekening te houden met de context van intimidatie en de reële angst voor vervolging, waardoor slachtoffers vaak niet in staat zijn om bewijs veilig te stellen, dat bovendien de bewijslast niet volledig bij haar ligt, dat volgens het EHRM het een gedeelde verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij en de immigratieautoriteiten om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen, dat bij de beoordeling van de verschaft informatie de immigratieautoriteiten rekening moeten houden met alle moeilijkheden waarmee verzoekers te maken kunnen krijgen bij het verzamelen van bewijsmateriaal, dat het EHRM daarom erkent dat verzoekers het voordeel van de twijfel moeten krijgen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de voorgelegde documenten, dat zelfs indien bepaalde details in de verklaring van een verzoeker als ongeloofwaardig kunnen overkomen, dit geen afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van de verklaring. Zij vervolgt dat de verdragsluitende staat de verplichting heeft om niet alleen rekening te houden met het voorgelegde bewijsmateriaal, maar tevens met alle feitelijke elementen die relevant zijn voor de onderzochte zaak en stelt dat de spanningen tussen de Berbers en de Marokkaanse autoriteiten, en bevolking, alom bekend zijn, doch de verwerende partij hiermee geen rekening hield in haar beoordeling. Volgens het EHRM, zo stelt de verzoekende partij, is het aan de verdragsluitende staat, wanneer die in kennis wordt gesteld van feiten die verband houden met een specifieke persoon, die hem/haar zou kunnen blootstellen aan het risico van mishandeling in strijd met de genoemde bepalingen bij terugkeer naar het land in kwestie, om ambtshalve dit risico te beoordelen, dat dit met name geldt voor situaties waarin de nationale autoriteiten dit hebben gedaan op de hoogte is gesteld van het feit dat de verzoeker aannemelijkerwijs lid kan zijn van een groep systematisch blootgesteld aan een praktijk van mishandeling en er ernstige redenen zijn om te geloven in het bestaan van de praktijk in kwestie en zijn of haar lidmaatschap van de betrokken groep, dat hoewel een aantal individuele factoren, wanneer ze afzonderlijk worden beschouwd, geen reële factor vormen, dezelfde factoren aanleiding kunnen geven tot een reëel risico wanneer ze cumulatief worden genomen en wanneer ze in overweging worden genomen in situatie van algemeen geweld en “*verhoogde veiligheid*”. De verzoekende partij betoogt dat het *in casu* overduidelijk is dat niet alleen de individuele factoren (lees: factoren) aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, maar vooral wanneer ze gecombineerd worden, dat de cumulatieve impact van deze factoren aanzienlijk kan bijdragen aan een situatie die gelijkstaat aan onmenselijke of vernederende behandeling, dat de verwerende partij nagelaten heeft deze omstandigheden mee te nemen in haar beoordeling, dat vermeld wordt dat zij opnieuw verblijf zou kunnen aanvragen in Nederland, dat dit wordt aangehaald als alternatief voor België, waardoor zij slechts een korte tijd zou moeten terugkeren naar Marokko, dat zij echter het voorwerp uitmaakt van een ongewenstverklaring van 7 december 2017, dat de verwerende partij zelf aangeeft onwetend te zijn of deze verklaring op heden nog van kracht is, dat er bovendien geenszins een garantie is dat zij het verblijfsrecht in Nederland zal worden toegekend, dat deze gedachtegang, wanneer uitgevoerd, opnieuw een schending uit van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, dat een staat namelijk moet voorzien in een aantal garanties dat zij door de beslissing niet wordt blootgesteld aan onmenselijke behandeling, dat volgens het EHRM de betrokkene moet kunnen reizen naar de regio en zich daar kunnen vestigen, dat niet alleen er minstens twijfels kunnen geplaatst worden bij haar reis naar Al Hoceima, maar ook bij haar reis naar Nederland. Zij meent dat op basis van de aangevoerde feiten en de relevante rechtsgrondslagen het overduidelijk is dat zij bij een mogelijke uitzetting naar Marokko een aanzienlijk risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM, dat bescherming biedt tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling, dat de combinatie van haar Berberse achtergrond, haar herkomst uit een politiek gevoelig gebied als Al Hoceima en haar publieke uiting van kritiek op de

Marokkaanse staat door het verbranden van de vlag en het paspoort, haar in een uiterst kwetsbare positie plaatst, dat de Marokkaanse overheid een bewezen geschiedenis heeft van repressie jegens Berbers en politieke dissidenten, met name die betrokken zijn bij protesten of die zich kritisch uitlaten tegen de autoriteiten, dat de dreiging van ernstige repercussies vanuit zowel staats- als niet-statelijke actoren, in combinatie met de eerder ontvangen bedreigingen, aantonen dat haar terugkeer haar onvermijdelijk zou blootstellen aan gevaar voor haar leven en veiligheid, dat bovendien dient te worden onderkend dat, hoewel het haar ontbreekt aan objectief bewijs van de bedreigingen en het aanstootgevende filmpje, dit te wijten is aan omstandigheden buiten haar macht, zoals de inbeslagname van haar laptop en haar begrijpelijke schrikreactie om belastend materiaal te verwijderen, dat het EHRM heeft erkend dat een verzoeker in dergelijke situaties het voordeel van de twijfel moet krijgen wanneer er geloofwaardige redenen zijn om aan te nemen dat een uitzetting zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dat gezien de ernst van de situatie en de cumulatieve risico's, het disproportioneel is en in strijd met fundamentele mensenrechten om haar terug te sturen naar Marokko, zelfs met een mogelijk alternatief verblijf in Nederland, dat geenszins gegarandeerd is. Zij concludeert dat de bestreden beslissingen onvoldoende rekening houden deze elementen, waardoor een schending van zowel nationaal als internationaal recht dreigt, dat bij het opleggen van de bestreden beslissingen de administratieve overheid zowel haar positieve als negatieve verplichting onder artikel 3 EVRM schond.

4.23. In de bestreden beslissing wordt omtrent de verklaringen van de verzoekende partij en het onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd wat volgt:

“Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht verklaarde u op 18.12.2018 dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omdat u een Berber bent en omdat u een Marokkaanse vlag in brand hebt gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen; dat er veel mensen uit Marokko evenals de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat u met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die u zoeken en die u iets willen aandoen; dat ze uw foto's op een site hebben gepost; dat u volgens hen een landverrader bent die de doodstraf verdient en dat u gevaar loopt in Marokko als ze u pakken; dat u al heel lang geen band meer heeft met Marokko. U legde toen geen documenten of rapporten voor die deze beweringen konden staven. Er lag evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zouden hebben in het geval van een terugkeer. U herhaalde voorgaande tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 22.08.2024, maar gaf wederom aan geen bewijsstukken te hebben. U verklaarde eveneens dat u asiel wenst aan te vragen in een andere lidstaat. Wat betreft de beoordeling van het reële risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reële risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van een van uw familieleden die onderhavige beslissing onmogelijk zouden maken.”

4.24. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

De verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij

aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

4.25. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de verplichtingen uit artikel 3 van het EVRM schond en er onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, laat zij na te verduidelijken met welke elementen betreffende haar gezondheidstoestand de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. Nog minder toont de verzoekende partij aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij op de hoogte had gesteld van enige elementen betreffende haar gezondheidstoestand die het nemen van de bestreden beslissingen kon verhinderen. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbracht betreffende haar gezondheidstoestand die de beslissingen onmogelijk zouden maken.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk de verklaringen van de verzoekende partij (geuit op 18 december 2018) dat zij Berbers is en dat zij een Marokkaanse vlag in brand heeft gestoken waarvan een live video op Facebook is verschenen, dat er veel mensen uit Marokko alsook de Marokkaanse overheid het filmpje hebben gezien en dat zij met de dood bedreigd wordt door de Marokkanen en dat er mensen waren die haar zoeken en haar iets willen aandoen, dat ze haar foto's op een site hebben gepost, dat zij volgens hen een landverrader is die de doodstraf verdient, zij een gevaar loopt in Marokko als ze haar pakken en zij al heel lang geen band meer heeft met Marokko, in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld: *“U legde toen geen documenten of rapporten voor die deze beweringen konden staven. Er lag evenmin een stuk voor waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gedragingen in België, noch dat deze gedragingen een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zouden hebben in het geval van een terugkeer. U herhaalde voorgaande tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 22.08.2024, maar gaf wederom aan geen bewijsstukken te hebben. U verklaarde eveneens dat u asiel wenst aan te vragen in een andere lidstaat. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (...). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (...).”*

Betreffende de aangehaalde individuele omstandigheden van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het door de verzoekende partij ingeroepen risico voldoende concreet en aantoonbaar moet zijn, dat het aldus toekomt aan de persoon die een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Er dient minstens een begin van bewijs aangevoerd te worden. Het dient vastgesteld te worden, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissingen, dat de verzoekende partij op geen enkele wijze ook maar enig begin van bewijs heeft aangevoerd dat zou kunnen aantonen dat er sprake zou zijn van een dergelijk risico. Zij legde geen documenten, rapporten of bewijsstukken voor en doet dit ook niet ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift.

Door louter haar relaas te herhalen werpt zij geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissingen en op de beoordeling dat zij geen documenten, rapporten of bewijsstukken heeft voorgebracht die haar beweringen konden staven. Ook waar zij in haar verzoekschrift haar relaas verder toelicht en/of uitbreidt en stelt dat zij tussen 2014 en 2015 een aanstootbare video online plaatste, dat zij namelijk op Facebook-live een Marokkaanse vlag en haar Marokkaans paspoort in brand stak, teneinde haar ongenoegen te uiten ten aanzien van dit land, dat dit statement evenwel niet uit de lucht kwam vallen, dat zij voordien verdacht werd van betrokkenheid bij een staatsgreep voor de onafhankelijkheid van de Berbers in Marokko, dat haar actie niet zonder gevolgen bleef, dat zij bedreigingen ontving zowel onder haar video als door middel van privéberichten, dat zij talloze reacties kreeg op haar aanstootgevende video, dat deze reacties allemaal zeer zorgwekkend waren en haar de stuipen op het lijf joegen en dat zij destijds tevens gecontacteerd werd door de Marokkaanse geheime dienst, beperkt zij zich tot loutere beweringen en brengt zij hiervan geen enkel begin van bewijs bij.

Nu zij geen bewijs bijbrengt van de door haar aangehaalde persoonlijke omstandigheden, kan zij ook niet dienstig betogen dat zij omwille van deze omstandigheden riskeert het slachtoffer te worden van ernstige gewelddaden tegen haar persoon bij een terugkeer naar Marokko, omdat dit beschouwd wordt als landverraad, wat ernstig wordt genomen en zwaar wordt bestraft, zelfs met de doodstraf.

De verzoekende partij beweert dat zij heden geen bewijs kan leveren van het filmpje en de reacties daarop, daar de laptop waarop het bewijsmateriaal staat, bij een onderzoek tussen 2016 en 2017 door de Nederlandse politie in beslag werd genomen, dat gezien het tijdsverloop, het aannemelijk is te stellen dat dit bewijsmateriaal op heden al lang vernietigd werd, doch beperkt zich ook hier tot loutere beweringen. Zij toont niet aan dat de laptop in beslag werd genomen, nog minder dat het bewijsmateriaal werd vernietigd. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij contact heeft opgenomen met de Nederlandse autoriteiten teneinde bewijs te kunnen verkrijgen van het bestaan (hebben) van dit filmpje en/of van het in beslag nemen van de laptop. Het betoog dat het filmpje heden niet meer terug te vinden is op het Facebookprofiel daar zij dit alsook haar account verwijderde, dat in situaties waarin sprake is van bedreigingen, angst voor represailles en de tussenkomst van veiligheidsdiensten, het begrijpelijk kan zijn dat betrokkenen gedwongen worden om mogelijk belastend materiaal te verwijderen uit angst voor verdere gevolgen, dat de omstandigheden waarin zij verkeerde haar belemmerd hebben het te bewaren en te presenteren als bewijsmateriaal, dat in een context van intimidatie en de reële angst voor vervolging slachtoffers vaak niet in staat zijn om bewijs veilig te stellen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Het komt de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk voor om gelet op het niet voorliggen van enig begin van bewijs te oordelen dat het gaat om een loutere bewering en dit op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er ook nog op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft aangegeven voor het nemen van de bestreden beslissingen – minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet uit welke stukken dit zou blijken – om welke redenen zij niet in de mogelijkheid was om bewijsmateriaal te bekomen, minstens niet waarom zij zich niet kon wenden tot de Nederlandse politie teneinde bewijsmateriaal te bekomen of desgevallend teneinde haar relaas tot het niet kunnen bekomen van dit materiaal wegens beslag en/of vernietiging ervan bevestigd te zien. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij – nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld – ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de moeilijkheden waarmee de verzoekende partij te maken kreeg bij het verzamelen van bewijsmateriaal. Nu zij zelf geen begin van bewijs aanbracht en/of niet heeft aannemelijk gemaakt dat het voor haar onmogelijk was om bewijs te bekomen, kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar een gedeelde verantwoordelijkheid in het vaststellen van de feiten.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien bepaalde details in de verklaring van een verzoeker als ongeloofwaardig kunnen overkomen, dit geen afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van de verklaring, maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een algemene geloofwaardigheid betreffende haar relaas. Zij toont niet aan welke elementen van haar relaas wel degelijk geloofwaardig zijn, nog minder betreffende welke elementen er enig begin van bewijs voorligt.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming ingediend zodat zij enerzijds niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het EHRM die betrekking heeft op het onderzoek naar aanleiding van een dergelijk verzoek en zodat zich anderzijds ook de vraag stelt, te meer gelet op het feit dat deze beweerdde feiten al zouden dateren van meer dan tien jaar geleden en haar verblijfsrecht reeds beëindigd werd in 2019, naar de geloofwaardigheid van haar relaas en van haar angst voor de Marokkaanse autoriteiten en bevolking.

Waar de verzoekende partij nog eens aanhaalt dat zij Berber is en hieromtrent een uitgebreid betoog voert in het verzoekschrift, waarbij zij er ook op wijst dat het volgens het EHRM het aan de verdragsluitende staat is, wanneer die in kennis wordt gesteld van feiten die verband houden met een specifieke persoon, die hem/haar zou kunnen blootstellen aan het risico van mishandeling in strijd met de genoemde bepalingen bij terugkeer naar het land in kwestie, om ambtshalve dit risico te beoordelen, dat dit met name geldt voor situaties waarin de nationale autoriteiten op de hoogte zijn gesteld van het feit dat de verzoeker aannemelijkerwijs lid kan zijn van een groep systematisch blootgesteld aan een praktijk van mishandeling en er ernstige redenen zijn om te geloven in het bestaan van de praktijk in kwestie en zijn of haar lidmaatschap van de betrokken groep, dat hoewel een aantal individuele factoren, wanneer ze afzonderlijk worden beschouwd, geen reële factor vormen, dezelfde factoren aanleiding kunnen geven tot een reëel risico wanneer ze cumulatief worden genomen en wanneer ze in overweging worden genomen in situatie van algemeen geweld en “*verhoogde veiligheid*”, kan de Raad slechts vaststellen dat hoewel nergens uit blijkt dat getwijfeld dient te worden aan het feit dat de verzoekende partij Berber is, de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en geenszins aantoonde dat er heden sprake is een systematische blootstelling van de groep (Berbers in Marokko) aan een praktijk van mishandelingen in Marokko. Zij toont met geen enkel rapport, documentatie of informatie aan dat er heden sprake is van een groepsvervolgung van Berbers in Marokko en de verwerende partij gehouden was hiermee – afzonderlijk of in combinatie met haar verklaringen omtrent haar betrokkenheid bij een staatsgreep en het verbranden van een Marokkaanse vlag en paspoort wat gezien werd door Marokkanen en de Marokkaanse overheid in een op Facebook geposte video – rekening te houden en hieromtrent een onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM. Met haar louter, overigens door geen enkel stuk onderbouwd, betoog over de geschiedenis van Berbers in

Marokko en de stelling dat de spanningen tussen de Berbers en de Marokkaanse autoriteiten en bevolking alom bekend zijn, toont zij dit niet aan.

De verzoekende partij maakt met haar niet gestaafd betoog geenszins aannemelijk dat zij in de ogen van de Marokkaanse autoriteiten gezien zal worden als een dissident en als potentiële staatsvijand en dat de combinatie van haar etniciteit en de aard van het filmpje haar bijzonder kwetsbaar maakt voor extreme vervolging bij terugkeer.

Nu de verwerende partij is nagegaan of er een risico is bij een terugkeer naar Marokko op een schending van artikel 3 van het EVRM, oordeelde dat dit niet het geval is omwille van het niet aangetoond zijn van een dergelijk risico, doch niet omwille van het feit dat de verzoekende partij opnieuw verblijf zou kunnen aanvragen in Nederland, is het betoog van de verzoekende partij betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM dat betrekking heeft op het motief van het kunnen aanvragen van verblijf in Nederland (dat in de bestreden beslissingen werd opgenomen in het kader van het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM) niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat op basis van de aangevoerde feiten en de relevante rechtsgrondslagen het overduidelijk is dat zij bij een mogelijke uitzetting naar Marokko een aanzienlijk risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM, dat de combinatie van haar Berberse achtergrond, haar herkomst uit een politiek gevoelig gebied als Al Hoceima en haar publieke uiting van kritiek op de Marokkaanse staat door het verbranden van de vlag en het paspoort, haar in een uiterst kwetsbare positie plaatst, dat de Marokkaanse overheid een bewezen geschiedenis heeft van repressie jegens Berbers en politieke dissidenten, met name die betrokken zijn bij protesten of die zich kritisch uitlaten tegen de autoriteiten en dat de dreiging van ernstige repercussies vanuit zowel staats- als niet-statelijke actoren, in combinatie met de eerder ontvangen bedreigingen, aantonen dat haar terugkeer haar onvermijdelijk zou blootstellen aan gevaar voor haar leven en veiligheid. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij haar publieke uiting van kritiek op de Marokkaanse staat door het verbranden van de Marokkaanse vlag en het paspoort en haar status van politieke dissident niet aantoonst alsook niet aannemelijk maakt dat er heden sprake is van een groepsvervolging in Marokko van Berbers.

4.26. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Met haar betoog toont de verzoekende partij ook geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt in het licht van voormelde bepalingen een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest.

4.27. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en zij voorts het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, noch het motief dat haar recht op verblijf op 23 mei 2019 werd beëindigd, weerlegt of ontkracht, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

4.28. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig is noch dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde haar gekende en relevante gegevens geen rekening heeft gehouden en dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.29. Tot slot merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van de Burgerschapsrichtlijn. Deze richtlijn is immers reeds omgezet in de Belgische wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking kan worden toegeschreven. De verzoekende partij voert evenmin aan dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn niet op correcte wijze zijn omgezet.

4.30. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER